

Chapter 1

ทำความสะอาดบ้านครั้งใหญ่
ต้องทิ้งของรกๆ ไปให้หมด
แต่กลับพบว่าตัวเองนี่แหละ
ที่ควรถูกโยนออกไปไกลๆ

บรูกลิน รัฐนิวยอร์ก

คืนวันพุธ หลังหิมะตก ผิวนอนปกคลุมด้วยพรมเกล็ดน้ำแข็งบางๆ
สีขาวโพลน

สถาปัตยกรรมยุคศตวรรษที่สิบเก้าเรียงรายขนานสองข้างทาง
บาร์เก่าๆ แห่งหนึ่งเปิดไฟสว่าง แสงไฟสีเหลืองหม่นสะท้อนเหนือป้ายไม้
รอต้อนรับลูกค้าขาประจำและนักท่องเที่ยวที่ชอบทำตัวเป็นคนท้องถิ่น
อย่างเจียบั่น

หญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่เหนือเก้าอี้บาร์ตัวสูงชิดกำแพงร้าน เธอสวม
สเวตเตอร์ถักสีเทา ผมสีแสดรวบตึงเป็นหางม้า เหนือคางมุกคือกรอบแว่น
สีอำพัน

ใครเห็นก็ต้องคิดว่าเธอเป็นข้าราชการตอกตอยที่เพิ่งเลิกงานและ
มานั่งคืมที่นี่

และไรซ์ รีฟก็ทำงานราชการจริงๆ ตำแหน่งของเธอคือเสมียนฝ่าย
ธุรการ ทำตำแหน่งนี้มาแปดปีแล้ว ไม่เคยได้เลื่อนตำแหน่ง ถูกจิกหัวใช้
เป็นเบ้ทุกวัน เหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน

เธอไม่ได้ชอบคืมเหล้าอะไรขนาดนั้น แต่บางครั้งในวันเงินเดือน
ออก เธอจะมาที่บาร์ใกล้บ้านแห่งนี้หลังเลิกงาน แล้วสั่งค็อกเทลราคาแพง
หลายแก้วมานั่งคืมคนเดียว เป็นการฉลองเล็กๆ ของเธอเอง

วันนี้ก็เหมือนทุกครั้ง เป็นวันทำงานเดิมๆ ที่ไม่มีอะไรพิเศษ ลูกค้า
ในร้านไม่เคยอะนัก เพลงเก่าเพลงเดิมเปิดวนเป็นร้อยครั้ง บรรยายกาศชวน

ให้รู้สึกเฉื่อยชา

แต่เธอรู้สึกอีกอัศจรรย์

ใครคนหนึ่งกำลังมองเธออยู่

ชายสามคนนั่งชิดมุมกำแพง เคียงไปทางด้านหลังของเธอ พวกเขาเข้ามาในร้านหลังเธอไม่นาน หลังจากนั้นเธอก็รู้สึกถึงสายตาที่มองมาอยู่ตลอด

เธอรู้ว่าตัวเองไม่ใช่ 'เธอ' แต่ไม่โง่ขนาดจะคิดว่าคนกลุ่มนั้นแอบมองเธอด้วยความพิศวาส

แก๊งค์ทำเป็นฟังเพลงพลงจิบเหล้าไปด้วย เธอกวาดตาไปรอบร้านเหมือนไม่ได้ตั้งใจมองหาอะไรเป็นพิเศษ แล้วฉวยโอกาสแอบเหลือบมองคนด้านหลัง

ชายหน้าจั่วคนหนึ่งสบตากับเธออย่างจ้อง แถมยังส่งยิ้มน้อยๆ มาให้ เธอยิ้มตอบอย่างกระอักกระอ่วนก่อนจะหันกลับไปທີ່เดิม ทำท่าจิบค็อกเทลต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่สัญชาตญาณในตัวส่งสัญญาณเตือนอยู่ตลอด

ผิดปกติ...

หรือพวกเขาจับได้แล้วว่าเธอแอบทำงานพิเศษ เธอจะเรียกเรฟยาออกมาช่วยดีไหม แต่เรฟยาไม่ได้ลงสนามสู้มานานแล้ว เขาจะรับมือคนพวกนี้ได้หรือ

พอนึกถึงใบหน้าบึ้งตึงอมทุกข์ของเรฟยา เธอก็หงุดหงิดขึ้นมา

เธอกระดกเหล้าที่เหลื่ออยู่กันแก้วนิคหน่อยลงคอรวดเดียวหมด จากนั้นวางเงินไว้บนโต๊ะ แล้วเดินออกจากบาร์

เมื่อเท้าก้าวพ้นธรณีประตู เธอก็รีบสาวเท้าฉับๆ ผ่านถนนสายแล้วสายเล่า แล่นระหว่างทางยังเลี้ยวชอกแซกอีกหลายครั้ง ก่อนจะหยุดยืนนิ่ง สลักพวกนั้นหลุดแล้วใช่ไหม

เสียงฝีเท้าสะท้อนก้องทั่วตรอกเล็ก เธอหันไปมองอย่างตื่นตระหนก

นักเลงอายุราวยี่สิบกว่าสองคนกำลังอย่างสามขุมเข้ามาใกล้เธอ พร้อมรอยยิ้มน่ากลัวบนใบหน้า

"น้องสาวจะ แถงนี้ตอนกลางคืนอันตรายนะ อยากให้พวกพี่ช่วยดูแลไหม"

"ให้พวกพี่พาไปส่งบ้านไหม"

ไรซ์เหลือกตาอย่างเหลืออด

เธอสุคะทนแล้วกับการรักษาความปลอดภัยแสนห่วยแตกของเมืองบรูกลิน

"ฉันไม่ว่าง——" ไรซ์ตั้งท่าจะชัศอาคมใส่สองคนนั้นให้สลบ แต่ไม่ทันลงมือ ทั้งสองก็ล้มลงนอนแน่นิ่งกับพื้นเสียก่อน

ชายหน้าจันทกับกลุ่มเพื่อนจากบาร์ออกมาปรากฏตัว

"เธอไม่ใช่ไรซ์ไหม" คนหนึ่งในกลุ่มถามด้วยเสียงอ่อนโยน "ได้รับบาดเจ็บหรือเปล่า"

ไรซ์มองกลุ่มคนตรงหน้าด้วยสายตาหาวกระแวง

"คุณไรซ์ รีฟ เจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการจากกระทรวงศึกษาและวัฒนธรรม ศูนย์บัญชาการใหญ่ สมาคมผู้ฉ้อฉลใช้ไหมครับ" ชายที่ยืนอยู่ด้านหน้าถามอย่างสุภาพ

ไรซ์ไม่ตอบ เธอคิดนิ่วางค่ายอาคมแล้วเรียกปีศาจของตัวเองออกมาทันที

ปีศาจร่างสูงสองเมตรปรากฏกาย ผิวกายสีเทาอมน้ำเงิน ข้อต่อและกระดูกโผล่ไปนอกมาจนเห็นเด่นชัด เหนียงนั้นเอง ใบหน้าเขาคบิเบียวดมึงทิ้ง แถมย่นแข็งทื่อเป็นรูปปั้นอยู่กับที่ รวากับไม่เต็มใจจะปรากฏตัวเมื่อถูกเรียกตัว

ความรู้สึกขยาดหน้าวูบหนึ่งทิ่มเข้ากลางใจ ปีศาจของเธอไร้หน้ายาเหลือเกิน แต่เธอก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากออกคำสั่งอย่างเหนื่อยหน่ายว่า "โหมตี!"

พอเรฟยาได้รับคำสั่งก็เริ่มขยับตัว ปากที่เต็มไปด้วยฟันแหลมคม อ้ากว้าง ฟันเขี้ยวตะครุบชายที่อยู่ตรงหน้า กระดูกลื่นยาวและหยาบกระด้าง รวบเข้าด้วยกันเพื่อรวมพลังเวท ปล่อยกลื่นพลังที่เจือด้วยกลิ่นเหม็นเน่า ใส่ชายอีกสองคนที่เหลือ

ชายคนนั้นมองเรฟยา โดยไม่แม้แต่หลบ "เจ้านี่ไร้ประโยชน์"

เขาสะบัดมืออย่างลวกๆ เพียงครั้งเดียว

ร่างสูงใหญ่สะท้านอย่างแรงก่อนจะล้มตึงลงไปกับพื้น ปากที่เต็มไปด้วยฟันแหลมคมกลับอ้ากว้าง ดวงตาขุ่นมัวทั้งสองเบิกโพลง ไม่กระดิก กระเดี้ย สิ้นลมหายใจ

ชายอีกสองคนที่ยืนอยู่ด้านหลังก้าวเข้าไปใกล้แล้วย่อตัวลง จัดการศพของเรฟยาอย่างเชี่ยวชาญ

"เราต้องคุยกันหน่อยนะ คุณไรซ์" ชายคนนั้นเอ่ยด้วยรอยยิ้ม รวากับที่เข้าไปเมื่อครู่คือแมลงวันสักตัว ไม่ใช่ปีศาจได้ฟันธนะของอีกฝ่าย "ฉันชื่อขุนพลบุรพา ฉันมีเรื่องอยากถามเธอนิดหน่อย หวังว่าเธอคงให้ความร่วมมือ"

ชีววังซู่ที่นั่งอยู่อยู่กับพื้นเพื่อช่วยวาร์กเกอร์เก็บศพเหลือตกอย่างเหลือออก

"นายเป็นยาภูเขาแก๊ททงหนี่หรือไง ใช้วิธีป่าเถื่อนแบบนี้คุณไรซ์ เขาตกใจแย่" เขามองไรซ์พลางส่งยิ้มที่คิดว่ามีเสน่ห์ที่สุดให้อีกฝ่าย "ไม่ต้องกลัวนะครับ พวกเราไม่ใช่คนไม่ดี ทุกคนในกลุ่มเราอ่อนโยนมากเลย"

"กรือบ!" พูคไม่ทันจบประโยค วาร์กเกอร์ที่นั่งอยู่ด้านข้างก็ บิดคอของเรฟยาแล้วแยกส่วนหัวออกมาอย่างง่ายดาย

สีหน้าของไรซ์ดูเผือดไปเล็กน้อย แต่ยังรักษาท่าที่สุ่มไว้ได้ เธอ สูดลมหายใจลึก ก่อนจะเอ่ยอย่างเสียไม่ได้ว่า "นายอยากรู้เรื่องอะไร..."

แค่ดูการโจมตีเมื่อครู่ เธอก็พอรู้แล้วว่าอีกฝ่ายแข็งแกร่งเพียงใด พยายามดิ้นรนไปรังแต่จะเสียเวลาและเสียแรง และสุดท้ายคงไม่พ้น

ตกอยู่ในสภาพเดียวกับเรฟยา

"ฉันรู้ว่าเธอแอบรับงานพิเศษนิดๆ หน่อยๆ ที่ฝ่าฝืนกฎของสมาคมอย่างรุนแรง"

"ใช่ ฉันคัดค้านการประชุมของผู้ใหญ่ระดับสูงในกระทรวงศึกษา คัดลอกและปลอมแปลงเอกสารทางการ และขโมยข้อสอบผู้่อัญเชิญระดับนานาชาติไปขายด้วย" ไรซ์ยอมรับอย่างไม่อ้อมค้อม

"เออนี่ตรงไปตรงมาและกระชับฉับไวดีจัง" คอนแรกขุนพลบุรพา เข้าใจว่าอีกฝ่ายจะแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องหรืออ้อนวอนขอชีวิต แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ประหยัคเวลาไปเยอะ

"ฉันก็อยู่แล้วว่าไม่ช้าก็เร็วสมาคมต้องรู้เรื่องนี้" ไรซ์เหลือบมองร่างไรซ์ชีวิตของเรฟยา "แต่ไม่คิดว่าสมาคมจะใช้วิธีที่...เฉียบขาดขนาดนี้"

"เพราะพวกเราไม่ใช่คนของสมาคม และฉันก็เชื่อว่า ด้วยความระมัดระวังและรอบคอบของคุณไรซ์แล้ว ต่อให้ผ่านไปอีกสิบปีพวกสมองข้าที่สมาคมก็ไม่มีทางจับได้"

"นายชมเกินไปแล้ว" ไรซ์ตอบก่อนจะถามต่ออย่างระมัดระวัง "ถ้านายไม่ใช่คนของสมาคม จั้้นนายเป็นใคร คุณเหมือนนายจะสืบประวัติฉันมาหมดแล้ว นายต้องการอะไรจากฉัน"

"ก็อย่างที่คุณบอกนั่นละ ฉันอ่านแฟ้มประวัติของเธอแล้ว และรู้เรื่องในอดีตของเธอทั้งหมด เธอเกิดในเมืองวิสคอนซินที่เป็นเมืองเล็กๆ มาจากตระกูลผู้่อัญเชิญตกอับ ครอบครัวของเธอเข้าร่วมสมาคมมาตั้งแต่รุ่นทวด แต่ปัจจุบันไม่มีอำนาจหรือเส้นสายอะไรในสมาคม แม้พื้นฐานครอบครัวไม่ดึบคืออะไร แต่ผลการเรียนของเธอยอดเยี่ยม เธอติดอันดับหนึ่งในร้อยของคนที่ได้คะแนนสูงสุดในการทดสอบใหญ่ของโรงเรียนงาเม็คทั่วโลก พอจบจากโรงเรียนงาเม็คเธอก็สอบเป็นเจ้าหน้าที่ของศูนย์บัญชาการใหญ่สมาคมผู้่อัญเชิญ ช่วงสามปีแรกทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยจนจบปริญญา จนวันนี้อยู่แผนกเดิมมาแปดปีแล้ว รับหน้าที่ซื้อ

ของใช้เข้าคลัง จัดเปลี่ยนอุปกรณ์เครื่องใช้ และรับส่งเอกสารภายใน"

ขุนพลบุรพาเว่นจังหวะครู่หนึ่ง "ฉันยังรู้ด้วยว่า ปิตาจได้พันธะของเธอเป็นมรดกตกทอดจากทวด เธอเคยยื่นเรื่องขออัญเชิญปิตาจมาแล้วห้าครั้ง ไม่เคยผ่านการพิจารณาเลยสักครั้ง แต่ฉันขอพูดตามตรงนะ ว่าไอ้ของเกรดคำหน้าตาอัปลักษณ์นั้นไม่เหมาะกับเธอสักนิด"

สีหน้าของไรซ์แข็งทื่อไปชั่วขณะ คำพูดของขุนพลบุรพาแทงใจคำเธออย่างจัง

เธออยากอัญเชิญปิตาจของตัวเองจากโลกปิตาจ แต่การทำพิธีอัญเชิญต้องยื่นเรื่องขออนุญาตจากสมาคมก่อน และเธอไม่เคยผ่านการพิจารณาแม้แต่ครั้งเดียว

ตอนแรกเธอเข้าใจว่าตัวเองทักษะไม่เพียงพอหรือเตรียมตัวไม่พร้อมจริงๆ อย่างที่เขียนไว้ในใบประเมินผล เธอจึงพัฒนาตัวเองอย่างต่อเนื่อง พยายามพิสูจน์ความสามารถให้สมาคมเห็นครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดจำต้องถอดใจ

เธอตระหนักแล้วว่าสมาคมไม่มีวันเปิดโอกาสให้คนระดับล่างได้ไต่เต้าขึ้นสู่ตำแหน่งที่ดีขึ้น เพราะจะกระทบกระเทือนตำแหน่งของตระกูลสูงศักดิ์ทั้งหลาย

ขุนพลบุรพาพูดต่อ "ฉันละนับถือเธอจริงๆ ขนาดใช้ปิตาจได้พันธะชั้นต่ำแบบนั้น ยังร้ายอาคมดักฟังในศูนย์บัญชาการใหญ่ที่มีการป้องกันแน่นหนาขนาดนั้นได้สำเร็จ"

"ไม่จำเป็นต้องใช้เวทมนตร์อะไรเลย" ไรซ์หัวเราะเยื่อน "ฉันแค่วางปากกาบันทึกเสียงขนาดจิ๋วไว้ตามห้องทำงานของหัวหน้าระดับสูงทั้งหลาย พอถึงเวลาก็ไปเก็บกลับมาเซฟไฟล์เปลี่ยนแบตเตอรี่ ปากกาพวกนี้ไม่ใช่เครื่องดักฟัง ก็เลยไม่มีคลื่นไฟฟ้าอะไรให้ดักจับ แล้วก็เหมือนที่นายบอก ฉันทำงานรับส่งเอกสารมาแปดปี คังนั้นลงมือง่ายนิดเดียว"

"เป็นวิธีที่ชาญฉลาดอะไรอย่างนี้" ขุนพลบุรพายิ้มอย่างพอใจ "ต้อง

เป็นลูกน้องพวกโง่เง่าไร้ความสามารถแบบนั้น เธอไม่โมโหบ้างหรือไง"

โรซ์เลิกคิ้ว เธอสัมผัสได้ถึงความนัยที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงของอีกฝ่าย
"นายต้องการอะไร"

"มาร่วมมือกับฉันไหม ฉันจะให้เงินเดือนสูงกว่าสมาคมฯ สี่เท่า
แล้วเธอก็จะได้ย้ายไปอยู่ฝั่งตะวันออกของเมือง ถ้าข้อเสนอนี้ยังไม่ดีพอ
เธอจะต่อรองเพิ่มอีกก็ได้"

โรซ์ชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ

"นายทำขนาดนี้ คนโง่เท่านั้นละที่กล้าปฏิเสธ"

"แหม...ไม่ใช่แบบนั้นเสียหน่อย เราตั้งใจมายื่นหมูยืมแมวให้แอปปี
ทั้งสองฝ่ายนะ"

"โพลล์แมนจากฝ่ายความปลอดภัยข้อมูลไม่มาทำงานสามวันแล้ว
เป็นเพราะเขากับพวกนายยื่นหมูยืมแมวกันไม่แอปปีหรือเปล่า"

ขุนพลบุรพายิ้มบางแต่ไม่ตอบ

"งั้นนายต้องการให้ฉันทำอะไร"

ขุนพลบุรพายื่นกระดาษแผ่นหนึ่งมาตรงหน้าอีกฝ่าย "นี่คือวิธี
คิดของฉัน ฉันอยากให้เธอถือปี่แผนผังโรงเรียน รายชื่อนักเรียน ประวัติ
พนักงาน และผังการวางค่ายอาคมรอบโรงเรียนงามมีดทุกแห่งมาให้ฉัน
แล้วก็เอาตารางงานประจำวันและตารางนัดทั้งหมดของรัฐมนตรีกระทรวง
ศึกษา มาให้ฉันด้วย"

โรซ์รับกระดาษแผ่นนั้นมาไว้ในมือ "ต้องการเมื่อไหร่"

"ยิ่งเร็วยิ่งดี" มุมปากขุนพลบุรพายกขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง "วาร์กเกอร์
คูตัวอย่างโรซ์ไว้ เห็นไหมว่าเขารู้งานขนาดไหน ไม่ปากมากเหมือนนาย
สักนิด"

"ฉันจะพยายาม"

"ยังมีคำสั่งอะไรอีกไหม"

"มีครับ" ชิวว้างชูที่นั้งยองอยู่ด้านข้างลุกขึ้นพลางหันมายิ้มให้เธอ

อย่างอ่อนโยนราวกับคุณชายสูงศักดิ์ "ที่นี่ไม่ปลอดภัย แคมคุณไรซ์ก็ไม่มีปีศาจได้พ้นอะแล้วด้วย ผมหวังว่าคุณจะให้เกียรติผมเป็นบอติการด์ส่วนตัว พาคอกไวโอเลตทั้งคงามเลค่าอย่างคุณกลับไปส่งยังสวนลับโดยปลอดภัยนะครับ"

วาร์กเกอร์ใช้หมัดกระทุ้งช่องท้องของเรพยาอย่างแรง เลือดเหินน้ำเหมือนสีโคลนพุ่งเลอะทั่วตัวชีววังชู

ชีววังชูหันไปถลิ่งตามองวาร์กเกอร์อย่างโกรธจัดอีกครั้ง

"อ้อ ฉันทะนาคะ" วาร์กเกอร์ตอบอย่างไม่ยี่หระ "ฉันไม่อยากแบกไอ้ตัวเหี้ยนี้กลับคนเดียว"

"นาย—"

"คุณบอติการด์นี่กลืนปุ๋ยคอกคลั่งเลยนะ" ขุนพลบุรพาเอ่ยเตือนเสียงนึม "ถ้าว่างมากละก็ ฉันทะมอบหมายงานอย่างอื่นให้"

ชีววังชูกัดฟันก่อนจะหันกลับไปທີ່เดิมแล้วจัดการงานตรงหน้าต่อ ไรซ์หันกลับมามองขุนพลบุรพา "ฉันทะจัดการโดยเร็วที่สุด" พุดจบก็หันหลังเตรียมจะเดินออกไป

"อ้อใช่ รอก่อน" ขุนพลบุรพาเรียกเธอไว้ "มีอีกเรื่องที่อยากถาม" เขาหยิบมือถือออกมาจิ้มสองสามครั้งก่อนจะหันหน้าจออกไปทางไรซ์ ไรซ์มองหน้าจอ คิ้วเลิกขึ้นเล็กน้อย ภาพบนหน้าจอคือตุ๊กตาหมีเท็ดดี้สองตัว ตัวหนึ่งสวมเสื้อสีชมพู อีกตัวสวมเสื้อสีฟ้าอ่อน

"ถ้าจะให้เป็นอย่างขวัญ อันไหนดีกว่า"

"นายจะเอาไปให้ใคร"

"องค์หญิงจอมเอาแคใจคนหนึ่งนะ" ขุนพลบุรพายิ้มเฟื่อน "ช่วงนี้เธออารมณ์ไม่ค่อยดี เลยต้องหาของขวัญไปปลอบใจเธอหน่อย"

"ฉันว่าให้เพชรพลอยหรือเครื่องประดับน่าจะเหมาะกว่าตุ๊กตาค้นุ่นนี่นะ"

ขุนพลบุรพาถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย "ที่เธออารมณ์บูดอยู่ตอนนี้"

ก็เพราะพลอยที่ฉันให้เธอไปครั้งก่อนนี่แหละ"

พลอยดวงจิตขององค์ชายสามที่เขาสัญญาว่าจะนำไปให้เธอ เขาแอบเอาของปลอมสลับ แล้วมอบของข้อมแมวให้เธอแทน

แม้ไม่ถูกจับได้ แต่เคิร์กผิดหวังมาก เธอคิดว่าพลอยดวงจิตจะมีแสงสีรุ้งพร่างพราวละลานตา และมีพลังแข็งแกร่งไร้เทียมทาน

องค์หญิงน้อยช่างไร้เดียงสาเหลือเกิน ถ้ามีแสงสีรุ้งพุ่งออกมาละก็ องค์ชายสามคงหน้าตาเหมือนไฟคิสโก้นในผับที่ส่องแสงวิบวับจนตาลาย อีกอย่าง ตัวพลอยดวงจิตนั้นไม่มีพลังใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าจะให้เปรียบก็คงเหมือนตราหยกของฮ่องเต้ มีความสำคัญเชิงสัญลักษณ์มากกว่าพลังที่นำไปใช้ได้จริง ไม่อย่างนั้นก็มีหรือองค์ชายเจ็ดน้อยจะยอมเอาออกมาให้ยืม

อีกอย่าง ของข้อมแมวที่เขานำไปมอบให้ งงตามและแปลงประกายวิบวับว่าพลอยดวงจิตของจริงไม่รู้ที่เท่า หากตอนนั้นมอบของจริงให้อาจถูกกล่าวหาว่าเป็นของปลอมด้วยซ้ำ

"ส่วนเครื่องประดับ องค์หญิงมีบอติการ์คที่หวงก้านชั้นรุนแรงอยู่คนหนึ่ง เขาไม่มีทางยอมให้องค์หญิงสวมใส่ของอะไรที่ฉันมอบให้เป็นอันขาด" จนทุกวันนี้ขุนพลอะควินียังไม่ยอมเชื่อใจเขา ส่วนความรักและการปกป้องที่ขุนพลอะควินียอมอบให้เทพีเคิร์กก็มากเหลือรับเข้าขั้นบ้าคลั่งเป็นความรักระหว่างเจ้านายกับผู้ใต้บัญชาที่ไร้สติสิ้นดี

แต่ก็ไม่ใช่ว่าขุนพลบูรพาไม่เข้าใจความรู้สึกแบบนั้น

อาจกล่าวได้ว่าความบ้าคลั่งของขุนพลบูรพา แชนหน้าขุนพลประจิมไปไกลแล้วด้วยซ้ำ

เคิร์กคือโลกทั้งใบของขุนพลประจิม แต่ตัวขุนพลบูรพาเองพร้อมที่จะมอบโลกทั้งใบนี้ให้คนที่เขารัก

ไรซ์มองหน้าขุนพลบูรพาอยู่สองสามวินาทีก่อนจะหัวเราะแล้วตอบว่า "สี่ฟ้า"

"ทำไมล่ะ"

"สี่ชมพูประจวบประจวบเจนไป ถ้าให้ในโอกาสปกติก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าเป็นเด็กผู้หญิงที่กำลังโมโหแบบนั้น เธอจะคิดว่ายายพยายามเอาใจให้เธอหยุดอแง แล้วจะยิ่งโกรธหนักกว่าเก่า"

"อย่างนี้เอง ขอบใจนะที่ช่วยสอน คุณี่ว่าสมาคมเพิงสูญเสียบุคลากรชั้นเยี่ยมระดับไหนให้พวกเรา!"

โรซี่ยิ้มคิดหนึ่งก่อนจะหันหลังเดินจากไป

เสียงข้อความส่งเข้าดั่งขึ้น ขุนพลบุรพาหิบบมือถือขึ้นมา ใบหน้าระบายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

"จะกลับมาเมื่อไหร่ครับ ผมอยากกินหม้อไฟ จะรอพี่กลับมากินพร้อมกัน!"

ชีววังซุ่มมองหน้าขุนพลบุรพาอย่างประหลาดใจ เขามิคิดว่าขุนพลบุรพาจะมีรอยยิ้มแบบนี้ได้

"ใครส่งข้อความมานะ คุณกรรยาหรือ หรือว่าคุณสามี"

"คนในครอบครัว" เขาเก็บมือถือใส่กระเป๋า "คนในครอบครัวเพียงคนเดียวของฉัน"

คืนก่อนตรุษจีน ลมหนาวปลายฤดูหมันต์พักกระหน้า อากาศเย็นเยียบสะท้านไปถึงกระดูกคำ

คฤหาสน์สีขาวหิมะตั้งตระหง่านอย่างเจียบงันอยู่ท่ามกลางความมืดของราตรี รวากับภูเขาน้ำแข็งเย็นเยือก

เลยเที่ยงคืนมาแล้ว แต่หน้าต่างบานหนึ่งบนชั้นหนึ่งยังเปิดไฟสว่าง หลังหน้าต่างบานนั้นคือห้องครัว ภายในห้องครัวมีคนสองคน

เสียงพึมพำแผ่วเบาเจือด้วยความตื่นเต้นเล็กน้อยแว่วออกมาจากห้องอันอบอุ่น

"อา...คุณรงนี่สิ กลายเป็นแบบนี้ไปซะแล้ว..." คงย่ายิ้มบางพลางส่ายหน้า ท่าทางเหมือนผู้ใหญ่เห็นเด็กน้อยกำลังเล่นซน รอยยิ้มแผ่แว

อันตรายนเล็กน้อย "สะสมมานานแค่ไหนแล้วเนี่ย..."

ไปเหลียวยิ้มเพื่อน "เย็นขนาดนี้แล้ว ยังไม่หยุดมืออีก เอาแรงมาจากไหนมากมาย..."

"ซูว์" คงย่ำส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายเงียบ มือสวมถุงมือสีขาวนํ้านม สอดลึกเข้าสู่ซอกเล็กแคบ ปลายถุงมือบางจ๋อยสัมผัสโคนบางสิ่งที่เหนียวหนืดและเย็นชื้น

ไปเหลียวเล็กคิ้ว "...ต้องสอดเข้าไปลึกขนาดนั้นเลยหรอ"

"ใช่สิ คุณนี่ สกปรกออกอย่างนี้" คงย่ำส่งเสียงจี้จี้ในลำคอ "สงสัยต้องสังคายนาใหญ่อีกสักรอบ"

ไปเหลียวหัวเราะ "ถ้านายมีความสุขก็โอเค ค่อยๆ คืบค้ำไปก็แล้วกันนะ"

แล้วใบหน้าของคงย่ำก็ระบายด้วยรอยยิ้มกว้างราวกับได้ของขวัญคริสต์มาส มือทั้งสองยกขึ้นอย่างตื่นเต้น——

มือข้างหนึ่งถือน้ำยาทำความสะอาด ฟันสีฟลัดลมคู่คววนอย่างเอาเป็นเอาตาย มืออีกข้างถือฟองน้ำ ออกแรงขัดถูสุดกำลัง

หลังภารกิจเสร็จสิ้น เฟิงผิงหล่นกับทุกคนเดินทางกลับคฤหาสน์ นี่เป็นวันหยุดยาวครั้งแรกของเขากับพวกปีศาจ

ช่วงวันหยุดยาวนี้ คงย่ำถือโอกาสทำความสะอาดครั้งใหญ่ ให้คฤหาสน์เอี่ยมอ่องทุกซอกมุม เขาจัดการซอกหลืบที่ปกติทำความสะอาดไม่ถึง และจุดที่ไม่มีเวลาได้ซักให้เอี่ยมอ่อง ปัดกวาดทุกตารางนิ้วให้หมดจดในคราวเดียว

เขาจัดการทำความสะอาดของแต่ละวันไว้แล้ว แต่แคว้นแรกวันเดียว ก็ทำงานทะลุเป้าจนเสร็จงานสำหรับสามวันไปเรียบร้อยแล้ว

ไปเหลียวเอนหลังพิงคู่เย็นพลางจิบน้ำเชื่อมเย็นฉ่ำอย่างสบายอารมณ์ ตาจ้องคงย่ำที่กำลังขัดถูอย่างเอาจริงเอาจังพลางหัวเราะออกมาเบาๆ "ดูเหมือนนายจะมีความสุขมากนะ"

"ใช่สิ"

"ทำความสะอาดมันสนุกขนาดนั้นเลย"

"ใช่!"

ไปเหลียวพยักหน้า "งั้น ผ้าปูเตียงฉันทับมากเลย ช่วยฉันหน่อยสิ"

"เตียงยับหรือ" คง่าย้อนถามโดยไม่แม้แต่หันไปมอง "เมื่อเย็น
ตอนฉันเอาผ้าที่พับเสร็จแล้ววางไว้ในห้องนาย เตียงก็ดูเรียบร้อยคินะ"

"ฉันเลยบอกให้นายไปช่วยฉันหน่อยล่ะ" มุมปากไปเหลียวยกขึ้น
เป็นรอยยิ้มมีเลศนัย "ไปช่วยฉันทำเตียงยับด้วยกัน"

คง่ายหยุดงานตรงหน้าแล้วหันไปเหลือบมองไปเหลียวอย่างไม่สบ
อารมณ์

"ถ้าว่างนักก็ไปนอนพักผ่อนซะ"

"ฉันก็พักอยู่ไง นี่แหละกิจกรรมยามว่างของฉัน"

คง่ายหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะหันกลับไปทำงานตรงหน้า

ไปเหลียวมองคง่ายทำความสะอาดกลางจินน้ำเชื่อมไปด้วย เสียง
พุดคุยเจิบไปจากห้องครัวชั่วขณะ เหลือเพียงเสียงขัดทำความสะอาด
ของคง่าย กับเสียงฮัมเบาๆ อย่างมีความสุขเท่านั้น

เจิบ สงบ สบาย ปราศจากภาระใดๆ ในโลกปีศาจพวกเขาแทบ
ไม่มีช่วงเวลาแบบนี้

ก่อนสงครามชิงบัลลังก์ พวกเขาใช้เวลาเกือบทั้งหมดเพื่อเอาชีวิต
รอดในสภาพแวดล้อมอันโหดร้าย หลังได้รับเลือกให้เข้าร่วมกองทัพของ
องค์ชายซาเคด ชีวิตก็สุขสบายยิ่งขึ้น แต่ยังไม่พ้นต้องเอาตัวเข้าเผชิญคม
ดาบและภัยอันตรายบนสนามรบ

พวกเขาไม่เคยใช้ชีวิตอย่างสุขสบายไร้กังวลเช่นนี้มาก่อน

"ไม่เบื่อบ้างหรือไง" จู่ๆ ไปเหลียวก็โพล่งถาม

"ไม่เลย" คง่ายตอบด้วยรอยยิ้ม "การขจัดคราบให้หมดจด และ
ขัดถูทุกสิ่งจนสะอาดเอี่ยมเหมือนใหม่ ทำให้รู้สึกเบิกบานเหมือนวินาทีที่

เห็นหนอนดักแด็กกลายเป็นผีเสื้อเลยละ"

"ฉันไม่ได้พูดถึงเรื่องทำความสะอาด" ไปเหลียววางแก้วลงแล้ว ขยับเข้าไปใกล้คงย่า "ฉันหมายถึงชีวิตแบบนี้ต่างหาก"

คงย่าชะงักไปชั่วครู่ เขาเงิบก่อนจะตอบด้วยเสียงอันเบาว่า "...ฉันไม่เห็นเหตุผลที่จะต้องเปื้อนเลย" เขาหันไปมองไปเหลียว "อีกอย่าง นายเองก็มีความสุขสินี่"

ไปเหลียวเลิกคิ้วก่อนจะหัวเราะลั่น "นายคิดอย่างนั้นจริงๆ นะเหรอ"

คงย่าไม่ตอบ

เขารู้สึกว่า ไปเหลียวปล่อยตัวเองให้สนุกสนานเหวี่ยงเหมือนไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เพราะสำหรับเขาแล้ว โลกมนุษย์เป็นเพียงที่พักผ่อนและเล่นสนุกเท่านั้น

ริสอร์ทพักผ่อนจะสบายขนาดไหน โปรแกรมเที่ยวจะสนุกเพียงใด สุดท้ายแล้วก็ยังเป็นเพียงที่พักชั่วคราว ไม่ใช่บ้านที่พักผ่อนและชวนให้คิดถึง

"นายไม่ชอบที่นี่เหรอ" คงย่าย้อนถาม

"ชีวิตแบบนี้ อีสระเกินไป สมบูรณ์แบบเกินไป" ไปเหลียวคิ๊งลิ้นชักเปิดอย่างใจลอย นิ้วเรียวยาวยื่นไปคล้อยหูด้วยเซรามิกจีนซึ่งเป็นของสะสมของคงย่ามาไว้ในมือ "ก็เหมือนถ้วยใบนี้นั่นละ"

ถ้วยเคลือบขอบทอง ลวดลายชดช้อยสวยงาม สะท้อนแสงเลื่อมรุ้งเป็นประกาย

คงย่าจ้องไปเหลียว และจ้องถ้วยในมือเขา

ไปเหลียวแสร้งยิ้มอย่างชั่วร้าย "เวลาฉันเห็นของที่สมบูรณ์แบบที่ไร ก็อยากทำลายทิ้งเสียทุกที"

เขาปล่อยมือ ถ้วยร่วงลงสู่พื้น แตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

คงย่าขมวดคิ้วพลางเหลือบมองเศษถ้วยที่กระจายทั่วพื้น ก่อนจะถอนใจ "นายนี่น่าเบื่อจริง"

"เพิ่งถูกปลดคนนี้ได้ครึ่งปี นายก็ซื้อของมากมายขนาดนี้แล้ว"

แบบนี้จะแบกกลับไปโลกปีศาจยังงัย ขนาดของที่เก็บไว้ในตู้ ยังทำใจทิ้งไม่ได้..." ไปเหลียวยังไม่หุบยิ้ม นิ้วที่คล้องหูถ้วยเมื่อครูไล่ขึ้นมากคเหนื่อกระดูกไหปลาร้าของตงย่า แล้วไถลงไปที่หน้าอกอย่างช้าๆ "แล้วของที่เก็บไว้ในใจนี่ละ นายจะทำใจทิ้งได้หรือ"

"ไปเหลียว..."

"นายเล่นละครพ่อแม่ลูกในโรงเรียนงามีมานานเกินไปแล้ว ฉันคิดว่านายเล่นสนุกจนลืมฉันแล้วด้วยซ้ำ ถ้านายแยกไม่ออกว่าอะไรคือความจริง อะไรคือเกมละครก็" ไปเหลียวกระซิบเสียงแผ่ว "ฉันจะช่วยกำจัดเจ้าสิ่งนั้น อ๊ะ หรือจะเป็น...มนุษย์คนนั้น ที่กีดขวางไม่ให้นายมองเห็นความจริงเอง คืไหมละ"

มือที่สวมถุงมือยางพุ่งเข้าบีบลำคอเรียวขาวไว้ทันที พละกำลังมหาศาลคันตัวของอีกฝ่ายจนช็อคกำแพง

ใบหน้าตงย่าไม่มีรอยยิ้มอีกแล้ว สีหน้าถึงทึงกับแววตาที่ฉายประกายอำมหิตอย่างน่ากลัวจ้องตรงมาที่เขา

ลำคอของเขาถูกบีบ ลำตัวถูกตรึงไว้กับกำแพงจนกระดูกกระดูกซี่ไม่ได้ เท้าทั้งสองลอยจากพื้น อาศัยเพียงปลายเท้าที่ยึดเกาะพื้นไว้เพื่อทรงตัว เขากำลังจะขาดอากาศหายใจ แต่ใบหน้ายังระบายด้วยรอยยิ้มตามองสีหน้ากราดเกรี้ยวของตงย่าอย่างอึมเอม

การหยุดพักร้อนนานๆ โดยไม่มีภารกิจหรือเป้าหมายใดๆ ทำให้เขาเบื่อจนแทบบ้า เขาเป็นคนที่อยู่เฉยๆ ไม่ได้ จึงต้องก่อเรื่อง จึงต้องรังแกคนที่เขาสนใจ

เขายอมรับว่าตัวเองโรคจิต

"ฉันไม่เคยลืมหน้าที่และสถานะของตัวเอง" ตงย่าตอบเสียงเคร่ง "องค์ชายซาเคคเป็นเจ้านายเพียงหนึ่งเดียวของฉัน ฉันคือแม่ทัพลำดับที่สามภายใต้บังคับบัญชาขององค์ชาย หน้าที่ของฉันคือต้องตามหาองค์ชายให้พบ กำจัดอุปสรรคทุกอย่างที่ขวางหน้า ช่วยให้องค์ชายได้ขึ้นสู่บัลลังก์

และเป็นกษัตริย์ผู้ครองโลกปีศาจ"

แล้วเขาก็เลื่อนใบหน้าไปแนบข้างหูไปเหลียว น้ำเสียงหนักแน่นเน้นทุกพยางค์ชัดเจน "ผิงหลันเป็นเพื่อนที่ล้ำค่าที่สุดและสำคัญที่สุดของฉันบนโลกมนุษย์ ถ้านายตะเขาแม้แต่ปลายก้อย ฉันจะทำให้นายเป็นเหมือนถ้วยใบนั้น..."

"ไม่นึกเลย..." ไปเหลียวพยายามหายใจพลางยิ้มเฟื่อน "เพื่อนต่างเผ่าพันธุ์ที่รู้จักกันได้แค่ครึ่งปี กลับสำคัญในสายตานายมากกว่าเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ที่รู้จักกันมาเป็นร้อยปี..."

เขามองแวแห่งความละอายใจที่ปรากฏในสายตากวาดเกรี้ยวของตงย่าอย่างพึงพอใจ พละกำลังที่บีบรัดรอบลำคอเขากลายลงเล็กน้อย

ก็คุลี...

เป็นเสียแบบนี้ เขาจะอดใจไม่แกล้งได้อย่างไร

เขานี่มันร้ายถึงแก่นจริงๆ

ทันใดนั้น คลื่นพลังปีศาจรอบหนึ่งก็เคลื่อนผ่านไปในความมืด

เงาภายในบ้านเริ่มเคลื่อนไหว

ตงย่าปล่อยมือ เขากับไปเหลียวมองไปที่จุดกำเนิดของคลื่นพลังเป็นตาเดียว

ห้องรับแขกในยามศึกอาบไปด้วยความมืดของราตรี ฉับพลันนั้นเอง เงาบนพื้นก็เริ่มบิดตัวอย่างเงิบเขยิบ ร่างสูงใหญ่ผุดขึ้นจากความว่างเปล่า

เกวตซัลเดินเข้ามาหาคนทั้งสองด้วยสีหน้าเย็นเยียบ "เรียกปีศาจคนอื่นมา เราจะไปยานุสกันเดี๋ยวนี้"

"เกิดอะไรขึ้น" ตงย่าถาม

"จะไปเป็นสุนัขรับใช้สมาคมอีกแล้วหรือไง" ไปเหลียวแหวะ

"เห็นหยางมีข่าวไหม เขารู้แล้วว่าใครที่สามารถบอกเรื่ององค์ชายซาเคดกับพวกเราได้"

คงอย่าประหลาดใจเล็กน้อย "จริงเหรอ"

"นายอยากให้เป็นเรื่องโกหกหรือไง" ไปเหลียวเอ๋ยเสี่ยงกลัวหัวเราะ

คงอย่าไม่สนใจถ้อยคำแค้นคั้นของไปเหลียว "ไปตอนนี้เลยเหรอ"

"ใช่ เวลาจำกัด ที่ที่พวกเราจะไปอยู่ไกลมาก"

"ไปที่ไหน"

"โลกปีศาจ"

คงยากจะพริบตาปริบๆ อย่างไม่ยากเชื่อกัน "หมายความว่า องค์ชายซาเคะอยู่ที่โลกปีศาจจริงหรือ"

"ไม่แน่ใจ ต้องไปก่อนถึงจะรู้"

คงอย่ารีบไปครู่หนึ่ง "...จะไม่บอกผิงหลันก่อนหรือ"

หากว่าองค์ชายซาเคะอยู่ที่โลกปีศาจจริง พวกเขาก็ไม่มีเหตุผลอะไรต้องกลับมาที่โลกมนุษย์อีก

"เขาไม่ใช่เจ้านายพวกเรา ไม่จำเป็นต้องขออนุญาต" เควตซ์ล่ออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดคังแม่ทัพ "เวลานี้น้อย อย่างมากเรื่อง"

คงอย่าหันไปมองเควตซ์ล่อบ้างหนึ่งก่อนจะเดินออกไปเรียกปีศาจคนอื่นมารวมตัว

ไปเหลียวนวนคอกของตัวเองพลางเลิควิวเป็นเชิงถาม "ขนาดอยู่โลกมนุษย์ยังหาตัวไม่เจอ ไปโลกปีศาจจะได้ข่าวอะไรกลับมาจริงหรือ"

เควตซ์ล่อบ่เสียงเรียบ "เซ็นหยางบอกว่าทุกคนต้องมารวมก่อน เขาถึงจะยอมปรึกษา"

"ตอนแรกฉันนึกว่าโลกมนุษย์น่าจะไม่มีอะไรให้ฉันคิดถึง แต่ตอนนี้ฉันเจอแล้วอย่างหนึ่ง" ไปเหลียวพุดกลั้วหัวเราะ "ฉันจะชอบเหลือเกินเวลานายถูกเซ็นหยางปั่นหัวจนยอมทำทุกอย่างขนาดนี้"

เควตซ์ล่มองไปเหลียวด้วยสายตาเย็นเฉียบ "เซ็นหยางเป็นแหล่งข่าวหนึ่งเดียวของฉัน เพื่อองค์ชายซาเคะ ขอให้ถูกปั่นหัว ฉันก็ยินดี"

"ช่างจงรักภักดีอะไรอย่างนี้" ไปเหลียวปรบมือ "ฉันละนับถือ"

นายจริงๆ ไม่ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไร นายก็ยังยึดมั่นอุดมการณ์กับเป้าหมายของตัวเองไม่เปลี่ยน ไม่เคยหวั่นไหวเลย ไม่ยอมเสียเวลาบอกลาด้วยซ้ำ นายทำได้ยังไงเนี่ย"

เคคซัลไม่สนใจคำถามของไปเหลียว

เพราะสิ่งที่ไปเหลียวพูดไม่ใช่ความจริง

ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยหวั่นไหว

เป็นเพราะหวั่นไหว เป็นเพราะในใจมีความรู้สึกที่ไม่ควรมี เขาถึงเลือกที่จะไม่บอกลา

เขาไม่อยากบอกลาเฟิงผิงหลัน ไม่ว่าอีกฝ่ายจะหัวเราะหรือร้องไห้ เขาก็ไม่อยากเห็น

เขาคั่งใจแฉ่วแฉ่วแล้ว ขำขององค์ชายซาเคคทำให้เขาเจ็บปวด และมีสติพอที่จะกำจัดความรู้สึกที่เขาไม่เข้าใจออกไปให้หมดสิ้น

ความอาลัยอาวรณ์และหวงแหนที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อน

เวลาเข้ามีด ณ มุมหนึ่งของม่านราตรีสีครามเข้ม ค่ายอาคม

ล่องหนกำลังทำงานอย่างขยันขันแข็ง โอบล้อมและปกป้องอาณาเขตโรงเรียนเซฟาเนี่ยอันกว้างใหญ่และเจียบสงบ

ณ จุดศูนย์กลางคืออาคารบริหารที่มีไม้กางเขนสีขาวหิมะตั้งเหนือยอดตึก แสงไฟในห้องชั้นบนสุดยังเปิดสว่าง

ภายในห้องโถงอันสะอาดสะอ้านและสว่างไสว ชายท่าทางน่าเลื่อมใสคนหนึ่งกำลังคุกเข่าอยู่หน้าแท่นบูชาที่มีเครื่องกำยาน พลังเยียบบทธวดอริษฐาน ร่างสีเทาอีกร่างเอนหลังพิงกำแพง มือทั้งสองกอดอกคอยอารักขาผู้สวดอริษฐาน

ทันใดนั้น เปลวเทียนก็ดับไป

สายลมหอบหนึ่งก่อตัวในห้องที่ปิดสนิท และพัดหนังสือหนาหนักที่วางอยู่หน้าแท่นบูชาจนพลิกเปิด หน้าหนังสือปลิวตามแรงลมที่ละหน้า

ก่อนจะหยุดลง

ท่านประธานลุกขึ้นแล้วเดินตรงเข้าไป มองบนหน้าหนังสือ

คั้งนั้น พระราชบัญญัติจึงหย่อนยานและความยุติธรรมก็มีได้
ปรากฏเสียเลย เพราะว่าคนชั่วล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ความยุติธรรม
จึงปรากฏอย่างวิปลาสา

-- หนังสือฮาบาบุก 1:4

ถ้อยพระวณะทำนายถึงความยากลำบาก ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะ
ทอดถอนใจ

"เป็นอะไรไป ไม่มีข่าวคือีกแล้วหรือ เจ้าเหนือหัวของนายนี้ชอบ
ทำให้คนอื่นลำบากเสียจริงนะ" ผู้ดูแลส่งเสียงจีจีในลำคออย่างไม่สบ
อารมณ์ อินซู่ซวงได้รับมอบหมายให้ออกไปปฏิบัติภารกิจอื่น ด้วยเหตุนี้
เขาจึงต้องรับหน้าที่เฝ้าสังเกตการณ์หารศักคืลืลืลืเป็นเพื่อนท่านประธาน

"จะคืหรือร่ายอย่างไร ล้วนคืขึ้นอยู่กับพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า"

ผู้ดูแลไม่เห็นด้วย "อย่างน้อยพระองค์ก็ควรแสดงพระประสงค์ให้
ชัดเจนกว่านี้ ไม่ใช่คำป้คลุมเครือที่ไมรู้ว่ใช้หรือไม่ใช่แบบที่เป็นอยู่
ตอนนี้"

"เพราะอนาคตเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกวินาที ทั้งความคิดและการ
กระทำอาจเบนไปเส้นทางอื่นได้ทุกเมื่อ" ท่านประธานหันกลับมา "พระ
ผู้เป็นเจ้าทรงแสดงตนและเอ่ยพระประสงค์ของพระองค์ให้ฉฉรู้ ฉฉต้อง
น้อมรับและปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบให้ลุล่วง"

"นายไปทำความผิอะไรมา ถึงได้รับมอบภารกิจนี้ อย่าบอกนะว่
นายฉฉใจหญิงทองแ่ ไม่ก็เฝ้าบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า"

"ที่นี่คืวิหารศักคืลืลืลื ระวังคำพูดด้วย"

ผู้ดูแลส่งเสียงหิในลำคอแล้วเงิบไปครู่หนึ่งด้วยความล้งเล ก่อน
จะเอ่ยว่ "...แค่ความผิครั้งเดียว ค้องจริงจ้งขนาดนั้นเลยหรอ"

เมื่อสิบสองปีก่อน แคนเนียลเห็นนิมิตจากพระผู้เป็นเจ้าในความฝัน ทำนายว่าอีกสิบสองปีหลังจากนี้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ที่จะพลิกกระเปียบของโลกนี้จากหน้ามือเป็นหลังมือ

ด้วยเหตุนี้เขาจึงละทิ้งตำแหน่งระดับสูงในศูนย์บัญชาการใหญ่ของสมาคม และมารับหน้าที่เป็นประธานผู้อำนวยการโรงเรียนเซฟาเนีย

ท่านประธานอัมบาง ก่อนจะเอ่ยอย่างหยอกเข้าว่า "ใช้สิ เพราะนิมิตทั้งหมดที่ 'คานีเอล' ฝันเห็น สุดท้ายล้วนกลายเป็นความจริง"

ชื่อของเขามีที่มาจากชื่อของ "คานีเอล" ผู้เผยพระวจนะ เขาลืมเรื่องราวในความฝันครั้งนั้นไปแล้ว จำได้เพียงพระบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า

สิ่งนั้นคือภัยพิบัติและการทำลายล้าง แต่ในเวลาเดียวกันก็เป็นความรุ่งเรืองและการเริ่มต้นใหม่ คืออนาคตที่ผสมปนเปและขัดแย้งในตัวเอง

"คานีเอลกราบทูลคำแก่นิมิตแก่กษัตริย์แล้วได้รับพระราชทานยศชั้นสูง ส่วนนายกลับถูกเนรเทศ" ผู้ดูแลแขวะอย่างไม่เกรงใจ

"แต่คานีเอลก็เคยถูกโยนลงถ้ำสิงโตเช่นเดียวกัน" ท่านประธานตอบเสียงเรียบ "ต่อให้เส้นทางของฉันจะเป็นหนทางของเยเรมีย์ และรู้แน่แท้ว่าต้องพบหายนะอันยิ่งใหญ่ ฉันก็ไม่มีทางเลือกไปเดินทางผิดเพราะความเห็นแก่ตัวเหมือนบาลาอัมเป็นอันขาด"

"โอเค ฉันเถียงไม่ชนะนายหรอก แต่ขอบอกเลยนะ ถ้าจุดจบของนายคือหายนะ ฉันจะยืนหัวเราะเยาะอยู่บนหลุมศพนาย"

"ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยเอาดอกไม้มาด้วยนะ ฉันชอบดอกกลิลี" แคนเนียลหัวเราะเบาๆ ก่อนจะได้มือไปบนพระคัมภีร์ ปลายนิ้วสัมผัสความเย็นเยียบราวกับน้ำแข็งรูปหนึ่งจากหน้ากระดาด "ภารกิจของฉันคือการรอคอยสังเกตการณ์ และลงมือเมื่อได้รับพระบัญชา ไม่ใช่ทำอะไรตามใจตัวเอง"

ผู้ดูแลหัวเราะเหยียดยกหยัน "นับตั้งแต่นายเห็นนิมิตและเริ่มทำตามพระบัญชาจากเบื้องบน คุณเหมือนชีวิตนายจะยิ่งยากลำบากและตกต่ำลงเรื่อยๆ ฉันว่าเบื้องบนคงกำลังแกล้งนายอยู่มากกว่า"

แต่เนี่ยลเกิดในตระกูลสูงศักดิ์ ทั้งในอดีตก็มีผลงานความดี ความชอบโคตรเด่นมากมาย แม้จะทิ้งตำแหน่งในศูนย์บัญชาการใหญ่แล้ว ก็ยังมีคนนับหน้าถือตา และมีอิทธิพลในสมาคมอยู่มากพอสมควร แต่ นโยบายและการตัดสินใจของเขาช่วงหลายปีมานี้ ทำให้คนจำนวนไม่น้อย ไม่พอใจ

เริ่มจากการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบของโรงเรียนเงามืด สร้าง โรงเรียนภาคกลางวันรับมนุษย์เข้ามาเรียนด้วย เปิดกว้างให้ปีศาจมีอิสระ ในการใช้ชีวิตมากขึ้นเมื่ออยู่ในโรงเรียน และอีกเรื่องหนึ่งคือ ช่วยเซ็นหยาง ที่ต้องคดีอุกฉกรรจ์ให้พ้นจากโทษประหารชีวิต

การกระทำสามอย่างนี้ทำให้ชื่อเสียงบารมีที่สั่งสมมาทั้งหมดถูก ทำลายไม่เหลือ จากคนใหญ่โตที่มีคนนับหน้าถือตามากมาย กลายเป็น คนชายขอบ

ท่านประธานยิ้มบาง "รายได้ปีละล้าน มีรถประจำตำแหน่ง มีค่า เดินทางเวลาไปต่างประเทศและไปทำงานต่างถิ่น ฉันก็รู้สึกเหมือนกันว่า ชีวิตแบบนี้ 'ลำบากและตกต่ำ' มากทีเดียว"

"ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น" ผู้ดูแลส่งเสียงฮึดฮัดในลำคอ ด้วยความหงุดหงิด "ฉันชอบนายที่บ้ำระห่ำเหมือนคอนอยู่ฝ่ายสืบสวนของ สมาคมมากกว่าตอนนี้เยอะเลย"

"ฉันไม่เคยรู้เลยนะเนี่ยว่านายเทิดทูนฉันขนาดนั้น"

ผู้ดูแลส่งเสียงหึในลำคออย่างเหนื่อยหน่ายแล้วไม่พูดอะไรอีก
ห้องโถงกว้างแห่งนั้นตกอยู่ในความเงียบ

แล้วจู่ๆ ท่านประธานก็โผล่ออกมาว่า "ฉันได้เห็นนิมิตของพระเจ้า เป็นเจ้าบ่อยครั้งขึ้นเรื่อยๆ กองล้อแห่งโชคชะตาหมุนเร็วขึ้นทุกขณะแล้ว ความลับทั้งหลายกำลังจะถูกเปิดเผย อนาคตที่ไม่อาจทำนายว่าจะร้าย หรือดีกำลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ไม่แน่วันหนึ่งฉันอาจกลับสู่ความรุ่งโรจน์ หรือไม่แน่นายอาจได้เอาดอกไม้วางที่หลุมศพแล้วหัวเราะเยาะฉัน

อย่างไรก็ดี เวลาแห่งการรอคอยกำลังจะสิ้นสุดแล้ว"

"ใกล้ถึงเวลาแล้ว แต่ฉันคิดว่าเฟิงผิงหลันยังไม่พร้อม เขายังเป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่ง ไม่มีพลังปีศาจหรือพลังเวทใดๆ ทั้งสิ้น ในช่วงเวลาที่จูคจบนั่นวันวายใกล้เข้ามาทุกขณะ เขาจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ แล้วเขาเกี่ยวข้องกับอะไรกับเรื่องที่เกิดขึ้นในคดีหายน์หลังนั้นเมื่อสิบสองปีที่แล้ว"

"ถึงเวลาก็รู้เอง"

ผู้ดูแลส่งเสียงจี้ะในลำคออย่างไม่สบอารมณ์ "นายกับเป็องบนของนายนี้่นำราคาญพอกันเลยนะ"

มือที่วางอยู่เหนือหน้ากระดาศสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนจากเล่มคัมภีร์ ท่านประธานยกมือขึ้น แล้วหน้าหนังสือก็เริ่มพลิกเปิดอีกครั้ง

ตัวหนังสือสีทองเรียงรองลอยขึ้นจากหน้าหนังสือ

ไม่มีการร้ายใด ๆ จะคมมาบนท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน เพราะพระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวดระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน

-- เพลงสดุดี 91:11

ปริมาณน้ำในแก้วสีเงินที่วางไว้เหนือแท่นบูชาค่อยๆ เพิ่มสูงขึ้น ปริ้มออกมา

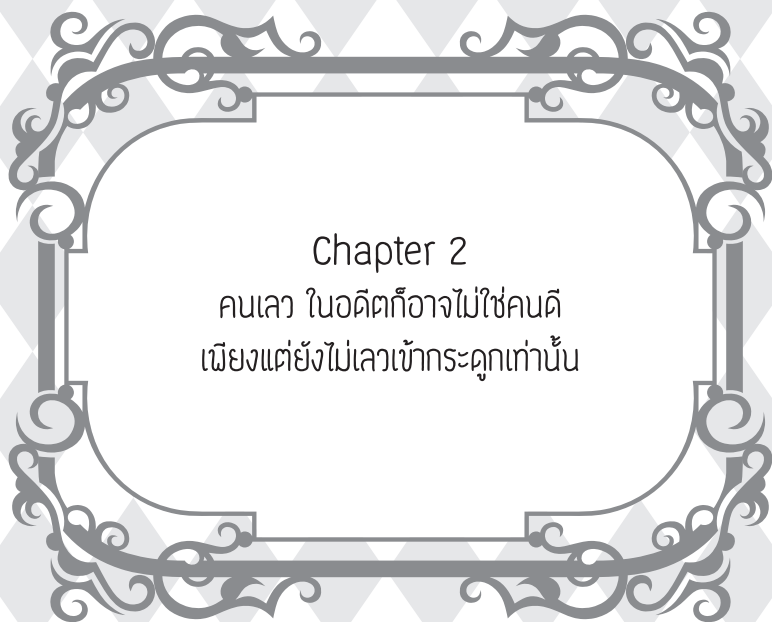
ท่านประธานมองปรากฏการณ์ประหลาดตรงหน้าโดยไม่ปริปาก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองไม้กางเขนสีขาวที่ตั้งตระหง่านเหนือโบสถ์

"เป็องบนของนายว่ายังไงอีกล่ะ" ผู้ดูแลถามอย่างสงสัย

ท่านประธานหันไปมองผู้ดูแลแล้วเอ่ยว่า "พอฟ้าสว่างแล้ว ฉันขอให้นายช่วยอะไรหน่อย"

"อะไร"

"ส่งสาส์น สาส์นแห่งความปรารถนาดีจากพระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 2

คนเลว ในอดีตก็อาจไม่ใช่คนดี
เพียงแต่ยังไม่เลวเข้ากระดูกเท่า นั้น

ฟ้าประทับด้วยดวงดาวสีชมพูขาว แสงอันอ่อนจางมองแล้วเหมือน
เกล็ดหิมะบางเบา โปรยปรายลงปกคลุมสรรพสิ่งทั้งหลาย เย็นเยือกและ
เงียบเหงา

อาคารสีดำตั้งตระหง่านเหนือผืนดินโล่งกว้าง ราวกับอสุรกายที่
กำลังหอบอบอยู่เหนือพื้น ดวงไฟสลัวมองแล้วเหมือนนัยน์ตาอสุร ลอบ
สังเกตการณ์พื้นที่รกร้างนั้นอย่างไร้สัมผัสเสียง

ภายในห้องทำงานชั้นใต้ดินที่อยู่ลึกลงไป ดวงไฟสีขาวซีดยังเปิด
สว่างเหมือนทุกวันที่ผ่านมา

เสียงกระแสไฟแล่นผ่านเครื่องใช้ไฟฟ้าที่กำลังทำงาน กับเสียงคลื่น
แม่เหล็กของค่ายาคุมที่ห้อมล้อมอยู่โดยรอบแว่วมาเข้าหูเบาๆ แต่
สม่ำเสมอ แทรกอยู่ในอนุอากาศทั่วห้อง

ร่างหนึ่งกำลังนอนฟูบอยู่เหนือเคาน์เตอร์ตัวยาว

ผมสีม่วงอ่อนสยายคลุมทั่วโตะ ใบหน้าซีดขาวเอียงแนบอยู่เหนือ
กองเอกสารที่พะเนินสูงเป็นภูเขา ใบหน้างามหมดจดจนยากจะแยกว่าเป็น
ชายหรือหญิง ดวงตาทั้งสองปิดสนิท

แม้ดวงตาจะปิด แต่เขาไม่อาจเข้าสู่ห้วงนิทรา

เซ็นหยางไม่จำเป็นต้องนอน หลังจากร่างนี้ผ่านทณฑ์ทรมานใน
ครั้งนั้น กลไกทางกายภาพก็ไม่ทำงานเหมือนมนุษย์ปกติอีกต่อไป

แม้ไม่จำเป็นต้องนอน แต่บางครั้ง สติสัมปชัญญะของเขาก็จะจม
คิ่งสู่ภวังค์ ภาพในอดีตย้อนกลับมาปรากฏให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เหมือน

ภาพยนตร์ที่ฉายวนไม่มีวันจบ

วันนี้ก็เช่นกัน

ตรงหน้าเขาคือห้องสีฟ้าอ่อนอันกว้างขวาง งดงามและสว่างไสว

ภายในห้องมีคนอยู่สองคน

เรือนผมดำสลวยราวกับผ้าไหมของหญิงสาวยาวจรดเอว รวบไว้เป็นหางม้าอย่างลวกๆ ที่หลังศีรษะ ร่างบอบบางอ่อนแอ ยืนอยู่ตรงหน้าร่างสูงใหญ่อีกร่าง

ชายร่างใหญ่ยืนตัวตรงอย่างสง่างาม ผิวขาวซีดปกคลุมด้วยเกล็ดสีเขียวม่วง ใบหน้าคมเข้มทั้งงดงามราวกับรูปสลักไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ดวงตาสีเขียวมรกตว่างเปล่าราวกับอยู่ในภวังค์

เขินหยางยิ้มหยันโชคชะตาของตัวเอง

นั่นคือเขา เขาในอดีต

ทั้งสองคนคือเขา

"ฉันรู้ว่านายฟังอยู่" หญิงสาวต้องเขย่งเท้าและเงยหน้าเพื่อให้ใบหน้าอยู่ระดับเดียวกับร่างสูงใหญ่ตรงหน้า "ฉันรู้ว่าร่างกายของนายมีความรู้สึก"

ดวงตาทั้งสองของอีกฝ่ายยังว่างเปล่า ริมฝีปากปิดสนิท ไม่เอ่ยถ้อยคำใด

เขารู้ว่าเธอพูดถูก เขาฟังอยู่จริงดังที่เธอว่า

และเขาก็รู้ว่าเธอพูดผิด สิ่งที่เขาไม่รู้ไม่ใช่ร่างกาย แต่คือหัวใจของเขา

มือของเธอยื่นเข้าไปใกล้ใบหน้าของอีกฝ่าย แล้วไล่ไปตามริมผมสีม่วงอ่อน

ใบหน้าเรียบเฉยราวกับตุ๊กตายังนิ่งสนิท แต่ความรู้สึกบางอย่างเริ่มปรากฏในแวตตา

เธอยิ้มบางแล้วเอื้อมมือไปที่ท้ายทอยของอีกฝ่าย จากนั้นกำเข็ม

อาคมที่ปักอยู่ในลำคอของเขาแน่น

หญิงสาวพิมพ์พาทองคาถาอย่างแผ่วเบา พลังใช้นี้วกคเข็มอาคม
เต็มแรงจนปลายเข็มแทงเข้าปลายนิ้ว เลือดแดงสดไหลจากตัวเข็มไปตาม
ลำคอขาวซีด

แล้วเธอก็กระซอกเข็มเล่มนั้นออกมา เข็มเรียวยาวหลุดจากร่างที่
ถูกพันธนาการ

เซ็นหยางยิ้มเพื่อน

เขาไม่ควรทำเช่นนั้นเลย

เขาเคยเข้าใจว่า นั่นคือจุดเริ่มต้นของการปลดปล่อยวิญญาณที่ถูก
พันธนาการ โดยไม่รู้ลึกนึกว่า เส้นทางนั้นจะนำไปสู่การทำลายพันธสัญญา
พอเข็มถูกดึงออก อักษรอาคมก็ปรากฏทั่วร่างสูงใหญ่ที่ยืนแข็งทื่อ
ก่อนจะจางหายไป จากนั้นก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก

ก๊วเรียวถามของหญิงสาวเล็กน้อย เธอเงยไปครู่หนึ่ง แต่
พอรู้ว่านัยน์ตาของอีกฝ่ายกำลังจ้องตรงมาที่เธอ รอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้า

"นายรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร" เธอถาม

ริมฝีปากที่เม้มแน่นสันระริกเล็กน้อย ปากที่ไม่เคยได้ขยับเขยื้อน
มานับร้อยปีรู้สึกปวดแปลบเมื่อกลิ้งเนื้อยึกเฉยอ เสียงที่ไม่เคยหลุดจาก
ลำคومانับร้อยปีแหบแห้งเหมือนอากาศพยายามซ่าแรกผ่านช่องคอที่
เป็นพังผืด

"เซ็น"

นั่นคือคำแรกที่หลุดจากปากเขา หลังจากถูกพันธนาการมานับ
ร้อยปี

นี่คือชื่อของผู้บังคับบัญชาคนที่เก่าของเขา เจ้านายของเขา และ
ผู้หญิงที่ให้ชีวิตใหม่แก่เขา

นิ้วเรียวยาวกับลำเทียนของหญิงสาวแตะเหนือมือของเขาอย่าง
แผ่วเบา

เพราะยังไม่ได้ถอนเข็มอาคมทั้งหมด เขาจึงยังไม่มีความรู้สึกใดๆ เหมือนเดิม

แต่เขามองเห็น สมอของเขารินจนการสัมผัสจากฝ่ามือขาวผ่อง เขาเคาเอาเองว่า คงไม่เรียบลื่นเท่าไฉนก็ เพราะกลางฝ่ามือซ้ายของเธอ มีแผลบากเป็นทางยาว เป็นแผลจากครั้งที่เขาทั้งสองออกปฏิบัติภารกิจด้วยกัน

ครั้งนั้นศัตรูพุ่งเข้ามาหมายจะใช้ตะขอยาวโจมตี เธอกำลังจะร่ายอาคมป้องกัน แต่ไม่ทันการณ์ ฝ่ามือถูกคมเหล็กบาดเป็นทางยาว คมตะขอที่เหวี่ยงเข้าใส่พื้นลงที่ไหล่ซ้ายของเขา แต่ไม่บาดลึกถึงส่วนอก

เพราะเงื่อนไขของพันธสัญญาและพลังอาคมบังคับให้เขาใช้ร่างกายปกป้องผู้ผูกพันจะไม่ให้เป็นอันตราย ครั้งนั้นเป็นหนึ่งในรอบที่เขาบาดเจ็บปางตาย เวลานั้นเขาเองก็รู้สึกอะไร เขารู้เพียงว่าตัวเองอาจจะตาย และคิดว่าในที่สุดก็จะได้เป็นอิสระเสียที

ฝ่ามือขาวผ่องเลื่อนไปที่หน้าอกของเขา "ขอโทษด้วยนะ..." น้ำเสียงเธอฉายแววรู้สึกผิด "แล้วก็...ขอบคุณมาก"

ริมฝีปากที่มึนแน่นสันระริกเบาๆ อีกครั้ง เหมือนจะมีคำพูดอะไรหลุดออกมา

เขาไม่อยากดูแล้ว

ใบหน้าหลับพรึ่มนที่นอนตะแคงอยู่เหนือโต๊ะ จู่ๆ ก็ลืมหูลง

เขินหยางค่อยๆ ยันตัวขึ้นนั่งอย่างช้าๆ แล้วยึดตัวบิดขี้เกียจเหมือนแมว มือข้างหนึ่งยกขึ้นเกาใบหน้าที่ทับแฟ้มเอกสารจนเป็นรอยแดงๆ

หันไปมองนาฬิกา ตอนนี้ตีสองครึ่ง เขาหลับตาไปไม่ถึงสามนาทีด้วยซ้ำ

"น่ารำคาญจริง..." เขินหยางหยิบคุกกี้ที่กินไปแล้วครึ่งชิ้นจากบนโต๊ะขึ้นกัด

ใกล้ปีใหม่อแล้ว ลูกค้าและเอกสารที่ส่งมาทยอยลงอย่างเห็น

ได้ชัด แต่เขาไม่มีวันหยุด เมื่อต้องติดแหง็กอยู่ในห้องปิดตาย การจัดเอกสารและข้อมูลภารกิจ กลายเป็นความบันเทิงเพียงอย่างเดียวของเขา เขาชอบเบสที่มีคนตายอย่างสยดสยอง ความโหดร้ายของคนอื่น ทำให้เขารู้สึกสบายใจขึ้นเยอะ

เสียงสั้นครึกๆ ว่ามาจากใต้โต๊ะ เซ็นหยางจึงเปิดลิ้นชักแล้วควานหาโทรศัพท์ที่อยู่ในนั้น โทรศัพท์เครื่องนั้นไม่ได้เสียบสายอะไรเลย หน้าจอก็มีคสนิท

แต่เสียงริงโตนกลับดังสนั่น

เซ็นหยางเอื้อมมือไปรับโทรศัพท์ ฝ่ามือซ้ายที่กุมหูโทรศัพท์อยู่นั้น มีรอยแผลเป็นพาดเป็นทางยาว "สวัสดิ์ปีใหม่นี้ จะมากินข้าวฉลองปีใหม่กับฉันหรือ หรือจะเอาอั่งเปามาให้ หรือจะมาตั้งวงเล่นไพ่บนกระโจมทั้งคืนเลยก็ได้ล่ะ ตอนนี้ขาดอีกแค่สามขา ถ้าพาเด็กน้อยของเธอกับสัตว์เลี้ยงใหม่มาด้วยกันก็ครบขาพอดีเลย!"

"เริ่มแผนการขั้นต่อไปได้ เหยื่อเตรียมซุบเบ็ดแล้ว" เสียงแหบห้าวของขุนพลบุรพาลอดมาจากปลายสาย

"วันหยุดยาวฉันยังต้องทำงานอีกเหรอเนี่ย เธอเป็นเจ้าแม่โรงงานนรกหรือไง" เซ็นหยางบ่นอุบอิบ "ปกติฉันแอบช่วยเหลือตั้งหลายครั้ง ปีใหม่ทั้งที่ส่งผลไม้หัวหมูมาเช่นฉันหน่อยจะเป็นไรไป"

"แล้วนายก็แอบลอบก่กฉันตั้งหลายครั้ง ปกติฉันตั้งหลายเรื่องเหมือนกันไม่ใช่หรือไง" เสียงกลั้วหัวเราะตอบจากปลายสาย

"ก็คนที่ทำธุรกิจกับฉันไม่ได้มีแค่เธอคนเดียวนี่นา"

"ความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับนายไม่ใช่ธุรกิจมาตั้งแต่แรกแล้ว ถ้าเป็นธุรกิจ ฉันคงไม่ยอมอดทนกับพฤติกรรมของนาย แล้วป่านนี้นายคงนอนอยู่ในคู่อัฒม์ตรงนั้นนานแล้ว ไม่มีทางได้นั่งเรือยด้อยสบายอารมณ์อยู่หน้าเคาน์เตอร์แบบนี้แน่"

เซ็นหยางเคาะขอให้เขาหาของนิดๆ หน่อยๆ มาให้เป็นครั้งคราว

แต่ส่วนใหญ่เป็นแค่ความสนใจชั่วคราว ชั่วคราว พอนึกอะไรได้ก็เอ่ยปากขอ
 ตอนแรกเขานึกว่าเซ็นหยางมีแผนการอะไรในใจ จนตอนหลังถึงรู้ว่า
 เซ็นหยางไม่มีเป้าหมายอะไรทั้งนั้น เพราะความปรารถนาหนึ่งเดียวของ
 เซ็นหยาง คือความรุ่มรวยและพินาศ

เซ็นหยางส่งเสียงหิในลำคออย่างไม่สบอารมณ์

จงหองเหลือเกินนะ

แต่เขาไม่คิดถือสาอีกฝ่าย เพราะเขานี้ก็เป็นเพียงหมากตัวหนึ่งที่
 เดินตามบทละครที่เขากำกับ

"ตอนที่คนของสมาคมลักลอบขึ้นเรือยาร์กเนอร์ ฉันไม่รู้ พวกนั้น
 ได้ข้อมูลอะไรไปบ้าง นายพอมิข่าวบ้างไหม" เสียงจากปลายสายถามขึ้น
 อีกครั้ง

"มีสิ" เซ็นหยางแทบกลืนหัวเราะไม่อยู่ "ข้อมูลเยอะจนหัวฉันแทบ
 ระเบิด เยอะจนทุกเรื่องรวมกันมั่วไปหมด เยอะจนฉันเองแยกไม่ออกแล้ว
 ว่าเธอต้องการข้อมูลไหนกันแน่ อีกอย่าง พอเกิดเรื่องบนเรือนั้น สมาคม
 ก็ตื่นตระหนก ตอนนั้นทุกฝ่ายระแวงและตื่นตัวมาก จะแอบทำอะไรลับหลัง
 สมาคมคงไม่ง่ายเหมือนแต่ก่อนแล้ว"

ปลายสายเงิบ

"แต่ว่า ถึงฉันจะช่วยเธอหาข้อมูลเรื่องนี้ไม่ได้ ฉันก็ช่วยให้เธอสืบ
 จนรู้ความจริงของเรื่องนี้ได้นะ"

"หมายความว่ายังไง"

"แหม...ที่จริงฉันก็รู้ว่าควรพูดสิไหม..." เซ็นหยางแกล้งอ้อมแอ้ม
 ไม่ยอมตอบ เขาเอนหลังพิงพนักแล้วใช้ขาทั้งสองยันกับโต๊ะ จนตัวเขา
 พรูมเก๊าอีโกลไปอยู่ตรงหน้าจิกซอร์ที่ยังต่อไม่เสร็จบนขอบโต๊ะตัวยาว

เขาคว่าจิกซอร์ขึ้นมาสามชิ้นแล้วยกขึ้นมองอย่างพิลึกครู่หนึ่ง ก่อน
 จะวางลงไปประกอบบนภาพ

ชิ้นจิกซอร์ที่วางลงไปคือขาทั้งสองของปีศาจ

ก่อนที่จะคนปลายสายจะหมดความอดทน เขาก็เอ่ยปาก "คนระดับ เบื้องบนในสมาคมไม่รู้ว่าผู้บัญชาลูกบอลขึ้นเรือยาร์กเนอร์ พวกนั้นไป คักรอกที่ท่าเรือ เพราะมีคนโทร. แจ้งหน่วยรักษาความมั่นคงของสมาคม ตอนเรือใกล้เทียบฝั่ง"

พอเซ็นหยางพูจบกก็รีบเอาหูโทรศัพท์ออกห่างจากหน้าของตัวเอง เพราะกลัวว่าเสียงหัวเราะจะลอดเข้าไป

แหม...การที่รู้ทุกอย่างแต่ต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้นี่ยากจริงๆ นะ!

"ใครเป็นคนแจ้ง"

"อีกฝ่ายไม่ระบุชื่อ" เซ็นหยางแสวงหาเสียงจริงจัง "แสดงว่าพวก ผู้ใหญ่ในสมาคมไม่ได้เป็นคนส่งผู้บัญชาลูกบอลนั้นไปสร้างความวุ่นวายบน เรือ ต้องเป็นฝีมือของฝ่ายไหนสักฝ่ายที่แอบลงมือโดยพลการ"

"ใครกันที่จะทำเรื่องแบบนี้"

"อาจจะเป็นปีศาจของพวกกบฏ หรืออาจเป็นคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ กลุ่มกบฏก็ได้—แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ประเด็นสำคัญอยู่ที่...รายงาน ที่ฉันส่งให้สมาคมเขียนไว้แบบนั้น" เซ็นหยางหัวเราะ "เพราะงั้น นี่น่าจะเป็นเรื่องที่แผนของใครบางคนต้องเข้าไปดูแล ใช่มั้ยล่ะ"

เสียงถอนใจเบาๆ อย่างพอใจแว่วมาจากปลายสาย "ขอบใจนะ"

"ขอให้สนุกนะ"

"จะพยายามนะ"

"ว่าแต่ว่า ตอนนี่ก็ใกล้ตรุษจีนแล้วนะ ไม่คิดจะกลับบ้านสักหน่อย เหมอ กลับไปเยี่ยมครอบครัวที่ห่างหายไปนาน แวะไปสถานที่เก่าๆ ที่ เคยไป ไม่แน่อาจจะได้อะไรที่คิดไม่ถึงกลับมาก็ได้"

ต่อมความอยากแกล้งในตัวเซ็นหยางกำลังทำงานอย่างแข็งขัน การปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปตามพลอตเรื่องที่วางไว้ก็สนุกดี แต่บางครั้งเขาก็อยากโยนเหยื่อเล็กๆ น้อยๆ ออกไป เมื่อจะเกิดเรื่องวุ่นวายใหญ่ โทนาสนุกกว่าเก่า

เสียงหัวเราะหืออย่างไม่สบอารมณ์ตอบกลับมาจากปลายสาย
"ที่ที่มีแค่ฉันคนเดียวไม่เรียกว่าบ้าน"

กลางคืน ผู้มาเยือนหกคนก้าวเท้าเข้าสู่โรงฉาปนกิจยานุสกลาง
ทุ่งโล่งกว้างอันเงียบเหงา

แขกเพียงกลุ่มเดียวในช่วงวันตรุษจีน ช่วยให้โรงฉาปนกิจอันเงียบ
ร้างเกิดไออุ่นขึ้นมาบ้าง

เซินหยางใส่เสื้อเชิ้ตขาวาย แว่นกันแดดคาดเหนือศีรษะ มาลัย
ดอกไม้คล้องรอบลำคอ ในมือถือลูกมะพร้าวเสียบหลอดดูด นอนอย่าง
สบายอารมณ์อยู่เหนือเก้าอี้ตัวยาวด้านหลังเคาน์เตอร์ รวากับกำลังพัก
ร้อนอยู่ที่เกาะบาหลิ ไม่เหมือนอยู่ในฤดูหนาวแม้แต่คนเดียว

การทำอะไรซักกาลเทศะ เป็นความบันเทิงส่วนตัวอย่างหนึ่งของ
เขา

"ฉันบอกว่าทุกคนต้องมาให้ครบไม่ใช่หรอ ทำไมมีคนไม่มา" เขา
คุกน้ำมะพร้าวในมือพลางเลิกคิ้วถาม

"ขาดที่ไหนกัน แคนับเลขยังนับไม่ครบเลย หรือนายเอาหัว
กระแทกกะลามะพร้าวจนสมองแตกหมดแล้ว" ฉงหลงสวนทันควัน

"แหม...พวกชอบแดกคันนี้ฉลาดเหลือเกิน ฉันว่ากะโหลกเธอก็
เหมือนกับมะพร้าวนี้แหละ แค่ความหนาของเปลือกอย่างเดียวก็กินเนื้อที่
ไปเจ็ดในสิบแล้ว" เซินหยางหัวเราะคิกคักก่อนจะหมุนเก้าอี้ไปหาทีวีที่อยู่
อีกด้านของห้อง หันหลังให้เควตซ์ลกับคนอื่นอย่างไม่มีเยื่อหุ้ม "เฟิงผิงหลัน
ไม่มาด้วย ยังไม่ครบตามเงื่อนไขที่ฉันต้องการ"

"เขาเป็นมนุษย์ ครั้งนี้เป็นเรื่องภายในที่เราต้องจัดการกันเอง เขา
ไม่เกี่ยว" เควตซ์ลเอ่ยเสียงเย็น

"เกี่ยวหรือไม่เกี่ยวฉันเป็นคนตัดสิน" เซินหยางกดเปลี่ยนช่องไป
เรื่อยๆ อย่างสบายอารมณ์ "พาเขามาที่นี่"

"ทำไม"

"ตอนนี้เธอต้องการความช่วยเหลือจากฉัน คังนั้นคนทั้งกฎคือฉัน
ฉันจะยอมบอกข้อมูลทั้งหมดก็ต่อเมื่อทุกคนมาครบแล้ว อย่าให้ฉันต้องพุด
อะไรซ้ำหลายครั้ง" เซ็นหยางเงยหน้าแล้วหันไปยิ้มให้เคเวคซัล "แน่นอน
ว่าเธอจะปฏิเสธแล้วไปจากที่นี่เสียก็ได้ เพราะจะยังงัย ถ้าทั้งสองฝ่ายยังมีชีวิต
สักวันก็ต้องได้เจอกัน"

ความเย็นเยียบในแวตตาของเคเวคซัลเย็นจัดยิ่งกว่าลมหนาวค้าน
นอก

ปีศาจทั้งหลายหันไปมองเคเวคซัล รอฟังการตัดสินใจของเขา

เคเวคซัลหันไปมองตงย่ากับคนอื่นแล้วออกคำสั่ง "จับตาသူเขาไว้
เคียวฉินกลับมา"

หลังจากนั้นโคมวาร์ปก็ผูกขึ้นครอบร่างสูงใหญ่ ก่อนจะผลุบหาย
ไปทันที

รุ่งสาง คฤหาสน์สีขาวเหนือเนินเขาเจียบสนิท

เจียบผิปกติ

เฟิงผิงหลันที่กำลังหลับสนิท ถูกความรู้สึกหวาดผวาพุ่งเข้าจู่โจม
โดยไม่ทันตั้งตัว เหมือนมีใครตบหน้าเขาเต็มแรง กระซอกให้หลุดจากความ
ฝันและเหวี่ยงเขากลับสู่โลกความจริงอย่างทารุณ

เขาผูกคูกขึ้นนั่งอย่างคั่นตระหนก ตาเบิกกว้าง ความง่วงงุนหาย
เป็นปลิดทิ้ง เขานั่งอยู่บนเตียง เหลียวมองความมืดรอบคั่น ในหัวรู้สึก
มึนงง

แต่ว่าความหวาดวิตกในใจยังคงคุกรุ่น ความรู้สึกนั้นรุนแรงจนเขาไม่
อาจปล่อยไว้ ไม่อาจล้มตัวกลับไปนอนต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เฟิงผิงหลันเอามือทาบเหนืออก รู้สึกได้ว่าหัวใจกำลังเต้นรัวด้วย
ความกลัว

เกิดอะไรขึ้น...

เขาเกาะห้อยอย่างงุนงง ก่อนจะลุกจากเตียงแล้วเดินออกไปนอกห้อง
วินาทีที่ประตูเปิด กระดาษแผ่นหนึ่งก็ร่วงหล่นจากขอบประตู แล้ว
ปลิวลงข้างเท้าเขา

อะไรนะ?

เฟิงผิงหันย้อนตัวไปเก็บกระดาษขึ้นมา บนนั้นมีข้อความเพียง
บรรทัดเดียว

มีคนแจ้งข่าวองค์ชายซาเคะให้พวกเรา รู้ พวกเราต้องออกเดินทาง
สักระยะ ไม่นานใจว่ากลับเมื่อไร รักษาตัวด้วย

ลายมือของตงยา...

เฟิงผิงหันมองกระดาษในมือ เขายืนนิ่งอยู่กับที่ ในสมองมีแต่
ความว่างเปล่า

บนกระดาษมีคำยี่สิบคำ แต่สายตาของเขา หยุดอยู่ที่คำเพียง
คำเดียว—

"พวกเรา"

คำว่า "พวกเรา" ในข้อความนี้ ไม่มีเขารวมอยู่ด้วย

อากาศเย็นมาก แต่เขารู้สึกว่าความเย็นเยียบที่แผ่มาจากกระดูก
สันหลังหนาวระเือกกว่าลมหนาวหลายเท่า

เฟิงผิงหันรีบเดินลงชั้นล่าง เขาวิ่งวนสำรวจทุกตารางนิ้วใน
บ้าน และเปิดเข้าไปในห้องทุกห้องของเหล่าปีศาจ

หลังทำความสะอาดครั้งใหญ่ประจำปี ห้องทุกห้องสะอาดและเป็น
ระเบียบมาก ของใช้ส่วนตัวของทุกคนวางไว้อย่างเรียบร้อยตามตำแหน่ง
ที่เคยอยู่

แต่คนที่เคยอยู่ในห้องเหล่านี้ ไม่อยู่แล้ว

เฟิงผิงหันยืนนิ่งอยู่กับที่พักหนึ่ง ก่อนจะเดินกลับขึ้นชั้นสามไป
อย่างช้าๆ

เขามองห้องของเคเวตซัลที่อยู่สุกระเบียงทางเดินชั้นสาม ก่อนจะค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้แล้วเปิดประตูเข้าไป...

ว่างเปล่า!

แม้เขาจะรู้แกล้วว่าไม่มีใครอยู่ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะหวัง ไม่แน่ว่าอาจไม่เป็นอย่างที่เขาคิด ไม่แน่ว่าเคเวตซัลอาจอยู่ในห้อง และกำลังมองผู้บุกรุกที่ล่องล้าเข้ามาโดยไม่ขออนุญาตด้วยสายตาไม่พอใจ

เฟิงผิงหลันยืนอยู่กลางห้องอันว่างเปล่า

ห้องนั้นยังคงเหมือนเดิมทุกอย่าง เหมือนครั้งแรกที่เขาถือวิสาสะเดินเข้ามา พอกวาดตามองไปโดยรอบ ก็เห็นเพียงเฟอร์นิเจอร์จำเป็นไม่กี่ชิ้น เหมือนไม่เคยมีใครอยู่ในห้องนี้

หลังจากเจียบไปครู่หนึ่ง จู่ๆ เฟิงผิงหลันก็หัวเราะคิกคักอย่างอารมณ์ดี "ฮิๆๆ! ฉันอยู่ในห้องของเคเวตซัลละ! ว้าวว! ไม่มีใครอยู่บ้านเลยด้วย ฉันจะทำอะไรในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ครั้งนี้ได้ ไม่มีใครรู้แน่นอน!"

เขาพุ่งไปที่ฟูกบนเตียงอย่างคึกคักสุดขีด ก่อนจะกระโดดขึ้นนอนแล้วดึงผ้าวมมากอไว้แน่นแนบอก แล้วเอาหน้าซุกไปบนหมอนอันนุ่มนิ่ม

"ว้าวว! คุณความนุ่มจนบรรยายไม่ถูกของหมอนนี่สิ..." เฟิงผิงหลันยิ้มเผละอย่างเจ้าเล่ห์เหมือนคุณลุงบ้ากาม ก่อนจะกางมือทั้งสองแล้วฉกฉวยเข้าตะครุบผ้าวมกับหมอนเต็มแรง "ฉันจะทิ้งกลิ่นของฉันไว้ให้ทั่วเลย! ทิ้งไว้เป็นตราประทับแทนตัวฉัน! ให้กลิ่นพุ่งเข้าแทรกซึมทั่วโพรงจมูกและเส้นปรานของเคเวตซัล ให้ทุกลมหายใจเข้าออกเป็นกลิ่นของฉันทั้งหมดเลย! ฮ่าๆๆๆ!"

เฟิงผิงหลันวาดขาไปรอบๆ เตียงอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นเอามือกดหมอนแล้วพลิกตัวไปอีกด้าน

"ฮะ!"

เขาจะระยະห่างของขอบเตียงพลาคไป ทำให้กลิ้งตกลงไปกองอยู่

กับพื้น

เฟิงผิงหลันร้องโอยด้วยความเจ็บ เขาล้มหน้ากว่าอยู่บนพื้น แต่
ไม่คิดจะย่นตัวลุกขึ้น

เจ็บจังเลย

ความกลัวพุ่งเข้าจู่โจมอีกครั้ง

ไม่ได้

เขาไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้ ไม่ชอบความเจ็บแบบนี้

ต้องไล่ความรู้สึกนี้ออกไปจากหัวให้ได้

"แค่เดินทางเท่านั้นเอง ไม่ใช่ว่าจะไม่กลับมาเสียหน่อย" เฟิงผิง-
หลันพึมพำกับตัวเอง

แต่พวกเขาอาจไม่กลับมาอีกก็ได้

สมองส่งเสียงเตือนให้เขานึกถึงความเป็นจริง

เฟิงผิงหลันขมวดคิ้ว "ถ้าไม่กลับมา ก็แปลว่าพวกเขาเจอตัวองค์
ชายซาเคดแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องที่ดี อีกอย่างฉันก็เตรียมใจไว้แต่แรกแล้วด้วย"

เตรียมใจไว้แล้ว

แต่เขาเตรียมพร้อมแล้วแน่หรือ ทำใจได้แน่หรือ

"แน่นอนสิ ฮ่าๆๆๆ..."

เฟิงผิงหลันหัวเราะแห้งๆ สองทีก็เงียบไป เพราะกระทั่งเขาเอง ยัง
รู้สึกว่าเสียงหัวเราะของตัวเองระคายหูเหลือเกิน "ฉันชินแล้ว ฉันชินกับ
การอยู่คนเดียว หลังจากเควตซ์ลกับคนอื่นไปจากที่นี่ ฉันก็จะกลับไปใช้
ชีวิตเหมือนเดิมเหมือนสมัย ม.ต้น ที่ผ่านมามีฉันก็ใช้ชีวิตแบบนั้นมาตลอด
ไม่ใช่หรือไง ไม่เห็นจะยากตรงไหนเลย"

ใช่...แต่ว่า แต่ก่อนเขาไม่รู้ว่าการมีคนอื่นอยู่ข้างๆ รู้สึกอย่างไร

ตอนนี้เขารู้แล้ว เขาเคยชินกับการมีคนอยู่เคียงข้างเสียแล้ว หาก
สูญเสียพวกเขาไป เขายังจะทำตัวให้ชินกับความเหงาได้เหมือนเดิมหรือไม่

"หนววกหูจริงเชียว..."

เขารู้สึกว่าความคิดของตัวเองเสี่ยงคังหนววกหูเหลือเกิน

เขาหลับตาลง แล้วสูดกลิ่นจางๆ ที่ติดอยู่บนหมอนในอ้อมกอด
อย่างเจียนเจียน

เขานึกถึงเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้ว สมัยที่เขายังเด็ก
เขาเคยแอบเข้าไปนอนในห้องของพี่จิ้งเพิงในวันที่อากาศหนาวมาก

ครั้งนั้นเขาร้องให้สะอึกสะอื้น แคมยังงอแงไม่หยุด พยายามอ่อน
พี่จิ้งเพิงอย่างเอาเป็นเอาตาย จนสุดท้ายพี่จิ้งเพิงต้องยอมให้เขานอนด้วย
แม้จะไม่เต็มใจ

เขาอยากขยับเข้าไปใกล้พี่จิ้งเพิงให้รู้สึกอุ่น แต่พี่จิ้งเพิงกลับขยับ
หนีแล้วหันหลังให้เขา

เขาซึ่งยังเด็กกลัวว่าพี่จิ้งเพิงจะหล่นจากเตียง จึงไม่เขยิบเข้าไปใกล้
ได้แต่นอนมองแผ่นหลังของพี่จิ้งเพิงอยู่นานจนหลับผล็อยไป

วันรุ่งขึ้นพี่จิ้งเพิงย้ายออกไปอยู่ที่อื่น และไม่กลับไปห้องนั้นอีก
เขาจำได้เพียงว่าเวลานั้นพอนอนบนเตียงของพี่จิ้งเพิง ยิ่งรู้สึกหนวกว่า
นอนบนเตียงของตัวเอง

เหมือนตอนนี้ไม่มีผิด

สวบ

เสียงเสียดสีแผ่วเบาแว่วมาจากพื้น

ตอนแรกเพิงผิงหลันคิดว่าเป็นเสียงลมจึงไม่ได้ใส่ใจ ยังคงหลับตา
แล้วนอนคว่ำกับพื้นในท่าเดิม

วินาทีต่อมา พละกำลังวูบหนึ่งก็ทาบลงเหนือหลังและไหล่ของเขา
คิงให้เขาลุกขึ้นจากพื้น

"เพิงผิงหลัน!"

เพิงผิงหลันที่จู่ๆ ก็ถูกคิงให้ลุกโดยไม่ทันตั้งตัวสะดุ้งโหยง คา
ทั้งสองเบิกกว้าง

"อ๊ะ! ค่ะ...เคเวตซัล?"

เคเวตซัลกลับมาแล้วหรอเนี่ย! แอ่แล้ว ฝ่าปู้เตียงกับผ่านวมถูก รื้อละเทะไปหมดเลย แถมตัวการยังถูกจับได้คาหน้าเขาอีกต่างหาก!

"คือว่า...ผมไล่จับจิ้งจกนะครับ พอได้ยินเสียงจิ้งจกร้องจากห้อง เคเวตซัล เลยกลัวว่าพวกมันจะแอบทำอะไรไม่คิงามในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของ ห้องนี้..." โอ ไม่นะ เขาลืมไปว่าฤดูกาลนี้ไม่มีจิ้งจก! เหตุผลนี้ไม่อาจหา หลักฐานยืนยันใดๆ ได้เลยในเชิงวิทยาศาสตร์—

อ๊ะ? เคียวก่อนนะ!

เฟิงผิงหลั่นกะพริบตาปริบๆ เขาเฟิงตระหนักว่าตัวเองอยู่ใน สถานการณ์แบบไหน

เคเวตซัลกึ่งคุกเข่าอยู่ข้างตัวเขา มือหนึ่งพยุงไหล่ของเขาไว้ ที่สำคัญกว่านั้นคือ ในนัยน์ตาสีม่วงที่เปล่งประกายระยิบๆ นั้น ฉายแวววิตก และเป็นห่วงอย่างเห็นได้ชัด

"เคเวตซัล?" เฟิงผิงหลั่นลองเอ่ยเรียกอีกฝ่ายเป็นการหยั่งเชิง

"นายไม่ใช่ไรไซ้ไหม" พอเห็นว่าเฟิงผิงหลั่นไม่มีอะไรผิดปกติ เคเวตซัลก็ปล่อยมือ

"อ้อ น่าจะไม่ใช่ไรนะครับ"

เคเวตซัลลุกขึ้นยืน ความกังวลในแวตหายไปแล้ว ร่างสูงเหลือบ มองคนร่างเล็กกว่าที่กำลังนั่งอยู่บนพื้นด้วยสายตาเย็นเยียบ ก่อนจะเค้นถามเสียงแข็งว่า "ทำไมลงไปนอนอยู่บนพื้น"

"เอ่อ...เพราะว่า...ไม่อยากลุกขึ้นยืนนะครับ" เฟิงผิงหลั่นไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี เพราะที่จริงเขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองกำลังทำอะไร อยู่

เคเวตซัลมองเฟิงผิงหลั่นด้วยแวตเรียบเฉย ก่อนจะเอ่ยด้วย น้ำเสียงไร้ความรู้สึกว่า "ลุกขึ้น ไปกันได้แล้ว"

"ไปไหนหรอครับ"

"ยานุส"

"เอ้!? มีภารกิจใหม่เหรอครับ" เฟิงผิงหันลูกขึ้นยืน "จะไปยังไหน
เหรอครับ อาจารย์อินส่งรถมารับหรือเปล่า"

"ใช้วิธีเงา"

เขาไม่ปล่อยให้เฟิงผิงหันมีเวลาชักใช้ ฝ่ามือของเขาคัดลางายขึ้น
แล้วกวักเบาๆ ไปในอากาศ

เงาบนพื้นเริ่มเคลื่อนไหวเหมือนระลอกคลื่น ก่อตัวขึ้นเป็นกำแพง
เงาความสูงราวสองเมตร โอบคลุมรอบร่างของเฟิงผิงหันกับเขาคัดลางาย

เงาที่ตั้งตระหง่านโค้งลงครอบเหนือพื้นแล้วยุบตัวสู่สภาพราบแบน
เหมือนปกติ แต่เงาของคนทั้งสองที่เคยทอดยาวอยู่บนพื้น เวลานี้หายวับ
ไปแล้ว

"ที่แท้มิติในอาคมเงาก็หน้าตาแบบนี้เอง..." เฟิงผิงหันเหลียว
มองรอบตัวอย่างพิลึก

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เข้ามาในมิติเงาของเขาคัดลางาย ตอนแรกเขา
นึกว่าในนี้จะมีคสนิท ยื่นมือออกไปแล้วมองไม่เห็นนิ้วของตัวเอง แต่สิ่งที่
เห็นตรงหน้าต่างจากที่คิดอย่างสิ้นเชิง

รอบด้านมืดสลัว ระดับแสงเหมือนยามพลบค่ำช่วงก่อนฝนตกที่มี
เมฆดำเกาะกลุ่มหนา กระนั้นก็ไม่มีคสนิทเหมือนตอนกลางคืน เพราะมี
กลุ่มแสงมากมายลอยลอยอยู่ในอากาศ มีตั้งแต่ขนาดใหญ่มาก่อนกรวด
ไปจนถึงเล็กจิ๋วเหมือนอนุฝุ่น กลุ่มแสงทั้งเล็กใหญ่ทอดแสงสว่างบ้างสลัว
บ้าง พร่างพรายทั่วไปทุกที่

"เหมือนอยู่ในท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว...ผมเป็นราชันแห่ง
จักรวาล แล้วดวงดาวทั้งหมดก็โคจรรอบตัวผม...เจ๋งเลย!"

เขาคัดลางายที่เดินนำอยู่ด้านหน้า มุมปากเขาลอยขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง
โดยไม่รู้ตัว

เฟิงผิงหันจู่จะอะไรก็ตื่นเดินไปหมด เรื่องเล็กน้อยธรรมดาแค่ไหน

ในสายตาเขา กลายเป็นเรื่องล้ำค่าและแปลกใหม่ไปเสียทุกอย่าง

ไม่เคยมีใครเอ่ยชมมิตีเงาเช่นนี้มาก่อน มีแค่เฟิงผิงหลั่นเท่านั้นที่จะพูดอะไรแบบนี้

เขาเคยพาท้องค์ชายซาเคเคเดินทางด้วยวิถีเงา แต่เมื่อเห็นโลกในมิตีเงา องค์ชายเพียงคร่ำว่า "ในเงาไม่ควรจะมีแสงสว่าง"

เคเวตซัลลวมคึกเมื่อรู้ตัวว่าเขาเผลอเอาเฟิงผิงหลั่นไปเทียบกับองค์ชายซาเคเคโดยไม่ตั้งใจ

ในฐานะข้าราชบริพาร เขาไม่ควรจะมีเจ้านายสองคน ไม่ควรรวนเรและยังไม่ควรคิดวิจารณ์เจ้านาย

เขาต้องรีบหาตัวองค์ชายซาเคเคให้เจอโดยเร็วที่สุด...

ไม่เช่นนั้น เขาไม่รู้ว่าตัวเองจะถลำลึกไปมากกว่านี้อีกแค่ไหน

เคเวตซัลเร่งฝีเท้า เฟิงผิงหลั่นต้องก้าวเร็วจนกลายเป็นวิ่งเหยาะๆ ถึงจะตามทัน

"เคเวตซัล คนอื่นไปไหนหรือครับ ทุกคนอยู่ที่นั่นหมดแล้วหรือ"

"ใช่"

"ออกเดินทางกลางดึกแบบนี้ คงเป็นภารกิจด่วนมาก พวกหัวหน้าห้องไปกับพวกเราคด้วยไหม เสียเวลากับคนอื่นๆ จะไปเจอกับพวกเรานั่นเลยหรือเปล่า"

"นี่ไม่ใช่ภารกิจของสมาคม"

"อ้อ! โอเคครับ" เฟิงผิงหลั่นพยักหน้าแล้วไม่ชักช้าอะไรอีก เขารู้ดีว่าเคเวตซัลตอบคำถามเท่าที่จำเป็นเท่านั้น ชักไข่มุกความไปอีกฝ่ายก็ไม่พูดอะไรอีกอยู่ดี

หลังจากเดินอย่างเงิบๆ ไปได้ครู่หนึ่งเฟิงผิงหลั่นก็ถามขึ้นอีก "สรุปแล้ว เกิดอะไรขึ้นหรือครับ"

เคเวตซัลไม่ตอบ

ผ่านไปอีกสักพัก เฟิงผิงหลั่นก็เริ่มชวนคุยเรื่อยเปื่อยเพื่อทำลาย

ความเจ็บ

"เมื่อกี้ผมนอนๆ อยู่ก็สะดุ้งตื่น พอออกจากห้องนอนเลยรู้ว่าทุกคนออกจากบ้านไปแล้ว จะว่าไป พวกเราเหมือนมีสัญญาณจนถึงกันเลยเนอะ! ครั้งหน้าเคตซัลลองกัดนิ้วตัวเองแรงๆ คุณะครับ ไม่น่าที่ผมอาจจะปวดแปลบที่หัวใจก็ได้! แต่ไม่แน่ใจว่าถ้ากัดนิ้วเท้าจะจนถึงกันด้วยไหม เคตซัลก็กัดนิ้วเท้าตัวเองถึงไหมครับ ผมทำได้นะ! ผมหมายความว่าผมก็กัดนิ้วเท้าตัวเองได้ ไม่ได้หมายความว่าผมจะกัดนิ้วของคุณนะ แต่มาคิดดูให้ดี ผมก็กัดนิ้วเท้าคุณได้แล้วละ ขอแค่คุณยื่นเท้ามาตรงหน้าผมก็โอเคแล้ว อ้อ จะว่าไป 'Your Feet' นี่เหมือนชื่อหนังอะไรสักเรื่องเลยเนอะ..."

"เจ็บได้ไหม" เขาชินกับความปากมากของเฟิงผิงหลันตั้งนานแล้ว แต่เขาไม่ยอมฟัง เพราะกลัวว่าถ้าเป็นแบบนี้นานเข้า เขาจะกลายเป็นคนที่ไม่ชินกับความเจ็บ

"อ้อ โอเคครับ" เฟิงผิงหลันเจ็บไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดเบาๆ ว่า "เมื่อกี้ ผมนึกว่าทุกคนทิ้งผมไปซะแล้ว"

เคตซัลนิ่งฟัง

"โชคยังดีที่เคตซัลโผล่มา ฮิๆๆๆ..."

เฟิงผิงหลันหัวเราะคิกคักก่อนจะเจ็บไปอีก สักพักถึงพูดเบาๆ ว่า "ถ้า...ถ้าพวกคุณจะไป ต้องบอกผมนะครับ อย่าแอบหนีไปเงียบๆ"

เขาพร้อมยอมรับการจากลาที่มีรอยยิ้มเปื้อนคราบน้ำตาล แต่ไม่อาจทำใจยอมรับการถูกทอดทิ้งโดยไม่บอกกล่าว

ความเจ็บยาวนานแทรกซึมเข้าสู่บรรยากาศ

เฟิงผิงหลันคิดว่าเคตซัลคงไม่สนใจตอบรับคำขอของเขา แต่แล้วเสียงทุ้มลึกก็แว่วมาจากร่างสูงด้านหน้า

"ได้ ฉันจะบอกให้รู้..."

เขารู้ว่าเฟิงผิงหลันกลัวการถูกทอดทิ้ง กลัวการถูกลืม ครั้งหนึ่งเขา

เคยให้คำสัญญาเช่นนี้แล้ว แต่หลังจากคำสาปถูกทำลาย เฟิงผิงหลันคงจำเรื่องนั้นไม่ได้

เฟิงผิงหลันตาเป็นประกายขึ้นมาทันที เขาดีใจจนอกแทบระเบิด รวากับแสงตะวันที่เปล่งประกายเจิดจ้าอย่างร้อนแรงเหนือเขตเส้นศูนย์สูตรในยามเที่ยงวันของเดือนที่ร้อนที่สุด

เขาอยากพูดอะไรมากกว่านี้ แต่เขารู้สึกเวียนหัวมาก ตั้งแต่วินาทีแรกที่ย่างเท้าเข้าสู่มิติเงา ทั้งอาการยังรุนแรงขึ้นทุกขณะ เขารู้สึกเหมือนกำลังก้าวไปบนปูพูน เฝยไปเอนมา แต่เขาต้องตั้งสติไว้ ต้องรักษาความเร็วในการเดินเพื่อตามร่างสูงข้างหน้าให้ทัน

ราวที่ยี่สิบนาทีก่อนหน้านั้น มิติเงานี้มีคดลงทุกขณะ จนรอบด้านเหลือกลุ่มแสงเพียงไม่กี่จุด แล้วเควตซัลก็หยุดเดิน

"ถึงแล้ว"

เงามืดที่ห้อมล้อมร่างของทั้งสองเลื่อนลงสู่พื้นราวกับม่านบังแสง เผยให้เห็นห้องสว่างไสวที่อยู่คั่นนอก

ภาพที่ปรากฏในดวงตาของเฟิงผิงหลัน คือห้องโถงใหญ่อันคุ้นเคยในชั้นใต้ดินของยานุส และคงยากับคนอื่นๆ

"อ้อ ตัวเอกของเรื่องมาซะที!" เซินหยางขว้างมะพร้าวที่ค่อมหมก แล้วไปอีกมุมห้อง พอหันมาเห็นวัตถุสีขาวที่เฟิงผิงหลันถอดไว้ คิ้วก็เลิกขึ้นเล็กน้อย "เธอเอาอะไรมาด้วยนะ ของฝากเหรอ"

เฟิงผิงหลันตั้งสติได้ แล้วก้มมองวัตถุที่หนีบไว้ใต้แขน

"อ้อ นี่คือหมอนของเควตซัลนะครับ! เมื่อกี้ผมไปที่ห้องของเควตซัลมา เลยเผลอหยิบติดมือมาด้วย" เพราะงูๆ เควตซัลก็โผล่มา เขาไม่ทันตั้งสติเลยเอาหมอนติดมาด้วย

"ห้องของเควตซัล?" ใบหน้าของเซินหยางปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์เหมือนมีบางอย่างแอบแฝง เขาหันไปมองเควตซัลแล้วพูดว่า "หายไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ก็รีบลอครูเพิ่มไปหาความสุขอย่างฉับไวขนาดนี้ ไม่

ธรรมดาจริงๆ นะน้องชาย"

ใบหน้าของเคเวตซัลยังเรียบเฉย ไม่สนใจคำเข้าหยาของเซินหยาง ขณะที่เขากำลังจะเร่งให้เซินหยางรีบเข้าประเด็น เฟิงผิงหลันก็พูดแทรกขึ้นก่อน เขาเถียงเซินหยางด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

"ผมไม่แน่ใจว่าคุณหมายความว่ายังไง แต่ผมต้องขอพูดเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของเคเวตซัลว่า การใช้เข็มเพื่อเปรียบเทียบกับเคเวตซัลเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เคเวตซัลต้องเป็นคาบิเศษที่ทั้งแหลมคมเฉียบขาด และน่าเกรงขาม ทันทีที่ชักดาบออกมาเหล่าศัตรูต้องหวาดกลัวจนคุกเข่าลงศิโรราบ——"

"กรุณาเงียบ" เคเวตซัลเตือนเสียงเข้มก่อนจะหันไปมองเซินหยาง "มากันครบแล้ว บอกข้อมูลมา"

"หวังว่าครั้งนี้จะเป็นข่าวที่มีประโยชน์นะครับ" คงย่าเอ่ยอย่างมีมารยาท "ครั้งที่แล้วหลังจากรับภารกิจเรือยาร์กเนอร์ พวกเราไม่ได้ข่าวเรื่ององค์ชายซาเคเคเลยสักเรื่อง สิ่งเดียวที่รู้คือองค์ชายสามและเหล่าลูกสมุนสุขสบายดีและได้เสพสุขเต็มที่บนโลกมนุษย์"

"อาจจะมาก็ได้ แต่เธอพลาดไป แต่ถ้าจะพูดให้ถูกกว่านั้น ก็เป็นความผิดของตนเอง" เซินหยางเหลือบมองเฟิงผิงหลันแวบหนึ่ง

ถ้าไม่ใช่เพราะเขาเกิดใจอ่อนชั่ววูบถึงเฟิงผิงหลันออกจากที่นั่น คนทั้งหมดที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขาคอนนี้คงตายกันหมดแล้ว กระทั่งตัวเขาเองก็อาจถูกกำจัดให้สิ้นซากไปพร้อมกันด้วย

พอรู้ตัวว่าเซินหยางกำลังมองเขา เฟิงผิงหลันก็ยิ้มกว้างให้อีกฝ่ายอย่างใสซื่อ

ไม่เป็นไร แต่ละครสันกันฉากที่ทำให้สะอึกนิดหน่อย จะอย่างไรก็ยังไม่ถึงเวลา เพื่อฉากจบที่น่าตื่นตะลึงยิ่งกว่า เขาพร้อมจะรอ

เซินหยางพูดต่ออย่างมั่นใจ "ฉันมั่นใจว่าตอนนี้มีคนที่รู้ว่องค์ชายที่รักของพวกเธออยู่ที่ไหน แดมไม่ใช่แค่ข่าวคราวขององค์ชายน้อยอย่าง

เดียว ไม่ว่าจะพวกเธอจะอยากรู้เรื่องอะไร คนที่วานี้ตอบได้ทุกคำถาม"

"ใครกันจะเก่งกาจขนาดนั้น" ฉงหลงยังไม่อยากเชื่อ

"ทุกคนต้องเคยได้ยินชื่อของเธอแน่นอน" เซินหยางเว้นจังหวะครู่หนึ่งก่อนจะประกาศเสียงดังกังวาน

"ซาโค่น่า แม่มดผู้ล่วงรู้อนาคตแห่งสรรพสิ่ง หรือที่รู้จักกันในนาม ราชินีแห่งคำหนักพยากรณ์"

ทันทีที่คำพูดนั้นหลุดจากปากเซินหยาง ใบหน้าของเหล่าปีศาจก็ฉายแววประหลาดใจ ความเคลือบแคลงในแวต่ายฉายชัดกว่าเก่า

แม่มดผู้ล่วงรู้ ซาโค่น่า เป็นตำนานเก่าแก่ของโลกปีศาจ ไม่มีเรื่องราวบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ที่เธอยังดำรงอยู่ในประวัติศาสตร์จวบจนทุกวันนี้ เพราะการบอกเล่าปากต่อปากจากรุ่นสู่รุ่น ไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นใครมาจากไหน และไม่มีใครรู้ว่าเธอพำนักอยู่ที่ใด

บ้างก็ว่าเธอสืบเชื้อสายจากราชวงศ์กษัตริย์ที่ถูกโค่นล้มบัลลังก์ บ้างก็ว่าเธอเป็นนางฟ้าตกสวรรค์ พลังของเธอสูงส่งกว่าเหล่าปีศาจทั่วไปอย่างไม่อาจเทียบชั้น ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครกล้าท้าทายอำนาจของเธอ

นอกจากนี้ ซาโค่น่ายังมีพลังพยากรณ์และทำนายอนาคต ไม่มีเรื่องใดที่เธอไม่รู้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต ยิ่งไปกว่านั้น เธอยังรู้จุดกำเนิดและจุดจบของทุกคน รวมทั้งจุดอ่อนและพลังของแต่ละคนด้วย ทุกสิ่งที่ออกจากปากเธอล้วนเป็นจริง เป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย

"เรียกพวกเรามารวมตัวกัน เพื่อบอกข่าวน่าหวัร้อที่ไม่มีมูลความจริงเนี่ยนะเธอ แกพยายามหลอกพวกเราใช่ไหม?" มอริสโกรธมาก "การโกหกก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์เงินด้วยเธอ เหมือนการทำคามสะอาดบัดชบนั่นสินะ?"

ในสายตาของเหล่าปีศาจ บุคคลในตำนานที่วานี้ เป็นเพียงตัวละครในเรื่องเล่า เพราะไม่มีใครรู้หรือเคยเจอตัวจริงของเธอ คนส่วนมากจึง

มองว่าเป็นเพียงตำนาน ไม่มีตัวตนอยู่จริง

"อยากແລ້ງพวกเธอไม่ต้องเสียแรงมากมายขนาดนั้น สติปัญญา
ระดับเธอ ทั้งเปลือกกล้วยไวนั้นพื้นก็ลื่นลื่นห่วยแตกแล้ว"

"เธอมีอยู่จริงแน่หรือ" คงย่าถามย้าอย่างสุ่ม

"แน่นอน"

"ไม่มีทาง ไม่มีใครเคยเจอเธอมาก่อน" ฉงหลงยังไม่ปักใจเชื่อ

"ฉันก็ไม่เคยเห็นสมองของนายมาก่อน เลยไม่รู้ว่ามีอยู่จริงไหม"
เซินหยางเหลือกตาอย่างเหลือออกแล้วส่งเสียงหึในลำคอ "เรื่องของ
ซาโค่นายังเป็นปริศนาที่ไม่มีใครรู้ แต่ในช่วงเวลาหนึ่ง เธอและค่านัก
เคลื่อนไหวของเธอจะปรากฏขึ้นบนทุ่งหมอกเว้งว่างทางตอนหัวโลกเหนือ
ของโลกปีศาจ และเธอจะให้คำตอบแก่ผู้ที่เดินทางมาเยือนพร้อมคำถาม
ในใจ พวกเธอก็เดินทางไปที่นั่นได้เช่นเดียวกัน"

"หมายความว่า แດต้องการให้พวกเราเดินทางไปหาคนที่เราไม่รู้
ว่าอยู่ที่ไหน เพื่อขอคำตอบว่าคนที่เรากำลังตามหาอยู่ที่ไหนนะหรือ"
มอริสขมวดคิ้ว "บ้าไปแล้ว"

"ฉันแน่ใจว่าเธอมาปรากฏตัวแล้ว และฉันรู้ด้วยว่าเธออยู่ที่ไหน"

"รู้ได้อย่างไร"

"พอดีฉันเพื่อนเยอะ" ริมฝีปากของเซินหยางเผยเป็นรอยยิ้ม
กระหยิ่ม "เพื่อนฉันรู้จักปีศาจที่เพิ่งเดินทางมาจากโลกปีศาจ และพวกเขา
ส่งข่าวมาให้ฉัน"

เพื่อนที่เธอหมายถึง ก็คือขุนพลบุรพา

เขาล้วงข้อมูลภายในสมาคมมาบอกขุนพลบุรพา พร้อมกันนั้นก็
ล้วงข้อมูลความเคลื่อนไหวขององค์กรชายสามจากขุนพลบุรพาด้วย ไม่ว่า
จะเป็นข่าวของโลกปีศาจหรือโลกมนุษย์ ความลับทั้งหมดอยู่ในกำมือของ
เซินหยาง

เขาเหมือนพ่อค้าหน้าเลือดที่ักคุนสินค้า รวบรวมข่าวจากทุกที่

แล้วขายต่อให้คนอื่นโดยเรียกค่าตอบแทนสูงลิ่ว

เขานั่งมองอยู่เฉยๆ ในที่ปลอดภัย ปลอ่ยให้คนได้เงื้อมมือเคน
หมากตามเกมที่วางไว้ และมุ่งหน้าสู่จุดจบคือความวินาศ

"ฉันเข้าใจแหละว่าพวกเธอคงไม่อยากเชื่อ" เซ็นหยางพูดต่อ "แต่
ถ้าฉันอยากหลอกพวกเธอจริงๆ คงเลือกใช้คำโกหกที่น่าเชื่อถือนี่ อีก
อย่าง ตัวเล็อกอยู่ในมือพวกเธอ ฉันแค่ส่งข่าว พวกเธอจะไปหรือไม่ ก็
ตัดสินใจกันเอง"

เหล่าปีศาจมองหน้ากัน เวลานี้คงต้องยอมทำตามคำบอกของเซ็น
หยางไปก่อน

"แล้วเราจะเดินทางไปโลกปีศาจได้อย่างไร พวกเราไม่รู้คาถาที่ใช้เปิด
ทางเชื่อมมิติไปอีกโลก" ตงย่าถาม

"แค่ใช้รอยแยกของมิติก็เดินทางไปได้แล้ว เคียวฉันทจัดการให้"

"เราเจอบรรดาเซียนยุคครั้งสุดท้ายบนโลกมนุษย์ ถ้าถามเรื่องบน
โลกมนุษย์กับเธอ เธอจะตอบได้หรือ" ฉงหลงยังไม่ค่อยเชื่อ

"ตอบได้ แต่เธอจะตอบคำถามของผู้ที่มาเยือนแค่ข้อเดียวเท่านั้น"

"ถึงจะรู้ว่าคำหนักของเธออยู่ในทุ่งหมอก แต่ทุ่งหมอกอาณาเขต
กว้างขวาง ทั้งยังปกคลุมด้วยไอพิษที่ทำให้เห็นภาพลวงตา ไม่มีทางระบุ
ตำแหน่งที่ชัดเจนได้แน่" มอริสพยายามชี้ให้เห็นปัญหา

"ปีศาจทั่วไปไม่มีทางหาพบ แต่ถ้ามีอุปกรณ์นำทางละก็ หาเจอ
แน่นอน ฉันทจะเตรียมให้พวกเธอเอง"

"ซาโคน่า" ไปเหลียวใช้มือข้างหนึ่งวางใต้คาง ก่อนจะเอ่ยถามด้วย
สีหน้าจริงจังว่า "เธอสวยไหม"

ทุกคนหันไปมองไปเหลียว

"ราชินีแห่งคำหนักพยากรณ์ ในเมื่อเป็นราชินี ก็คงไม่รังเกียจ
จำอาวตทองพระโรงที่สร้างความบันเทิงให้ทุกคนหรอก" ไปเหลียวยิ้ม "ถ้า
เธอถูกใจ ไม่น่าอาจะยอมแถมให้หลายคำถามหน่อยก็ได้"

"อะไรกัน จะจีบซาโคน่าเธอ" เซ็นหยางตอบด้วยรอยยิ้ม "รสนิยมไม่ธรรมดา"

"แต่อยากผูกมิตรไว้ ทำความรู้จักกันสักหน่อย" ไปเหลียวตอบอย่างถ่อมตัว

"ฉันขอแนะนำด้วยความหวังดี เวลาอยู่ต่อหน้าซาโคน่า ควรสำรวมหน่อย ถ้าไม่ระวัง จะกลายเป็นศพโดยไม่รู้ตัว"

"ฉันกลัวแต่ถ้าถ้าไม่ระวัง จะถูกจับแฉ่งเข้าบ้านเป็นราชาแห่งค่านักพยากรณ์นะสิ ฮีๆ..."

ตอนแรกทุกคนอยากแฉะเขาสักหน่อย แต่คิดว่าหากเป็นคำพูดจากปากไปเหลียว ไม่น่าอาจเป็นจริงอย่างที่อวดอ้าง

เหล่าปีศาจยังถามต่ออีกนิดหน่อย ส่วนเซ็นหยางก็ตอบทุกคำถาม เฟิงผิงหลันไม่มีจังหวะพูดแทรก ได้แต่ยืนเงิบอยู่ด้านข้าง ส่วนเควคซัลก็ปิดปากเงิบ จนทุกคนเริ่มสงบจึงเอ่ยปาก

"นายให้ฉันพาเขามาที่นี่เพื่ออะไร"

สายตาของทุกคนไปรวมอยู่ที่เฟิงผิงหลัน

"โอ้ยโหย! เธอนี้หัวแหลมจริง ถามปุ๊บก็เข้าประเด็นสำคัญเลย" เซ็นหยางปรบมือ คงคาดायปรายวบด้วยความเจ้าเล่ห์ "หรือต้องบอกว่าสำหรับเธอแล้ว เขาคือประเด็นสำคัญ"

เควคซัลจ้องเซ็นหยางด้วยแววตาเย็นเยียบ "นายพาล้มมากไปแล้ว..."

เซ็นหยางเหลือบมองเฟิงผิงหลันที่ยืนไม่รู้โอ้โหน้อเอนอยู่อีกด้าน ก่อนจะประกาศด้วยรอยยิ้มกว้างบนใบหน้า "ฉันเรียกเฟิงผิงหลันมา ก็เพราะเขาต้องไปโลกปีศาจ"

"ว่าไงนะ" เหล่าปีศาจอ้าปากค้าง

"เฮ้!" เฟิงผิงหลันร้องลั่นอย่างยินดี

"นี่มันบ้ายิ่งกว่าการไปตามหาแม่คนนั้นอีก!"

"มนุษย์ไม่สามารถมีชีวิตรอดในโลกปีศาจได้" เกวตซัลเอ่ยเสียง
เย็น

"ใช่แล้ว มนุษย์ธรรมดาต้องตายแน่นอน" เซ็นหยางยอมรับอย่าง
หน้าชื่นตาบาน "แต่ก็มีคนส่วนน้อยที่ร่างกายมีคุณสมบัติพิเศษบางอย่าง
ทำให้ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมในโลกปีศาจได้"

"แล้วแน่ใจได้ยังไงว่าเขาจะปรับตัวได้"

"ง่ายจะตาย ก็แค่ให้เขาไปที่โลกปีศาจ พอไปถึงแล้ว ถ้าเขาไม่ตาย
ก็แปลว่าปรับตัวได้"

ทุกคนหน้าเปลี่ยนสีทันควัน

"ฮ่าๆ ฉันท้อเล่นหรอหน้า!" เซ็นหยางอธิบายต่อ "ยังมีคนอีก
ประเภทที่ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของโลกปีศาจได้ คือมนุษย์ที่
ผูกพันระกับปีศาจแล้ว ปีศาจต้องผูกพันระกับมนุษย์ จึงจะสามารถมีชีวิต
อยู่บนโลกมนุษย์ได้โดยไม่ถูกคุกกลืน มนุษย์ในโลกปีศาจก็เช่นเดียวกัน
ต้องผูกพันระกับปีศาจ จึงจะไม่เป็นอันตรายนเมื่อโดนไอพิษและไม่ถูกมิติ
ปีศาจคุกพล้งชีวิต พวกนายก็ผูกพันระกันอยู่แล้ว ดังนั้นไม่มีปัญหา"

"อย่างนี้เอง"

"ถึงจะปรับตัวได้ ก็ไม่มีความจำเป็นต้องพาเขาไปด้วย" เกวตซัล
เอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด "การเดินทางครั้งนี้ ไม่ต้องการภาระที่เกินความ
จำเป็น"

บนโลกมนุษย์ พวกเขาต้องใช้เฟิงผิงหลันเป็นโล่กำบังเพื่ออำพราง
ตัว และจำเป็นต้องใช้สติปัญญาของเฟิงผิงหลันเวลาออกปฏิบัติการ แต่
โลกปีศาจคือสนามรบของพวกเขา เมื่ออยู่ที่นั่นเฟิงผิงหลันไม่สามารถ
แสดงความสามารถใดๆ ที่จะเป็นประโยชน์ได้เลย

ยิ่งไปกว่านั้น...

สำหรับมนุษย์ธรรมดา โลกปีศาจอันตรายมาก

เฟิงผิงหลันกะพริบตาปริบๆ แล้วทำท่าเหมือนจะกระซิบบอกอะไร

สักอย่าง เขาใช้มือข้างหนึ่งป้องข้างปาก แล้วพูดโดยไม่ออกเสียงว่า "ผมเป็นเสียบึงอาหารได้นะ!"

"พอลกลับโลกปีศาจแล้วฉันกินอาหารของที่นี่ได้ ไม่จำเป็นต้องใช้นาย" เควตซ์ลตอบเสียงแผ่ว

"น่าเสียดายจังเลย ฮ่าๆๆๆ" เฟิงผิงหลั่นหัวเราะลั่น
เขาเข้าใจดี

บนโลกมนุษย์ เขาคือสิ่งจำเป็น เพราะสถานะความเป็นมนุษย์และความหัวไวเป็นครั้งคราว ทำให้เขาพอจะทำตัวให้เป็นประโยชน์สำหรับเควตซ์ลได้บ้าง แต่หากอยู่ในโลกปีศาจ ขนาดตัวเขาเองยัง 모르เลยว่าตัวเองจะช่วยอะไรทุกคนได้บ้าง

แต่คำพูดที่บอกว่าเขา "เป็นสิ่งไม่จำเป็น" เป็นเหมือนเข็มทิ่มแทงให้เจ็บปวด ทะลุผ่านหูเข้าไปถึงหัวใจของเขา

เช่นหยางเหมือนกำลังนั่งดูละคร เขากินถั่วแมคคาเคเมียไปพลางดูการโต้ตอบระหว่างเฟิงผิงหลั่นกับเควตซ์ลไปพลาง เขาพอใจมากที่ได้เห็นใบหน้าที่ยพยายามฝืนยิ้มของเฟิงผิงหลั่น และความรู้สึกผิดที่ปิดบังไว้อย่างมิดชิดจนแทบมองไม่เห็นในดวงตาเย็นเยียบของเควตซ์ล

โอยโหย! ทำไมสนุกขนาดนี้เนี่ย ละครสนุกๆ แบบนี้ เขาดูมานานแค่ไหนก็ไม่เบื่อ

น่าเสียดายที่ละครที่สนุกยิ่งกว่าอีกเรื่องกำลังจะเริ่มขึ้น เขาจะมัวเพเลิดเพลินอยู่กับละครตอนนี้คงไม่ได้

"ฉันเรียกเขามา ก็เพราะเขาจำเป็นต้องไป เมื่อก็ก็บอกแล้วไง ว่าต้องมีอุปกรณ์นำทางถึงจะไปตำหนักพยากรณ์ได้"

"แล้วยังไง"

เช่นหยางประกาศก้องด้วยรอยยิ้มกว้าง "เฟิงผิงหลั่นนี่ละคืออุปกรณ์นำทางที่ฉันหมายถึง มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่จะหาซาโคน่าเจอก็เหมือนนกอพยพที่รู้เส้นทางบินนั้นละ คลื่นแม่เหล็กที่แผ่ออกมาจาก

กำหนดพยากรณ์ มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่สัมผัสได้"

เฟิงผิงหลันส่งเสียงร้องอย่างยินดีอีกครั้ง

เยี่ยมเลย! ในที่สุดเขาก็ทำประโยชน์ให้ทุกคนได้!

เขาหันไปมองเคเวตซัล และเห็นว่าใบหน้าของอีกฝ่ายแสดงความ
ไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจน

ดูท่าเขาคงไม่มีคุณสมบัติมากพอจะเป็นเครื่องมือให้เคเวตซัล
ละมัง...

"จะออกเดินทางเมื่อไหร่" ไปเหลียวถาม

"คีนี่ หลังจากนี้ยี่สิบชั่วโมง คีนจันทร์แรม เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการข้ามมิติ"

"ตำแหน่งของรอยแยก?"

ใบหน้าเซินหยางปรากฏรอยยิ้มมีเลศนัย "เป็นที่ที่พวกนายรู้จักดี..."

หลังจากนั้นเหล่าปีศาจก็ซักถามรายละเอียดอื่นอีกหลายอย่าง
เซินหยางก็ให้คำตอบทุกเรื่องด้วยความเต็มใจ ทั้งยังเอาอุปกรณ์และ
เครื่องอาคมต่างๆ ออกมาให้สำหรับทุกคนใช้ระหว่างการเดินทาง

"นี่คือเครื่องรางสำหรับยึดปากทางเข้ารอยแยกมิติ" เซินหยางหยิบ
กล่องเหล็กใบหนึ่งออกมา ภายในมีแผ่นทองคำทรงเพชรที่มีลายอาคม
สลักอยู่หลายแผ่น "วิธีใช้เหมือนคาถากางค่ายอาคม แ่ก่ปักยันต์อันนี้ไว้
ที่รอยแยกของมิติแล้วร่ายคาถา แค่นี้ก็เรียบร้อย"

หลังจากนั้นเขาก็หยิบลูกแก้วโปร่งแสงสีฟ้าใส ขนาดประมาณลูก
ปิงปอง ทั้งหมดมีเจ็ดลูก ใจกลางของลูกแก้วมีรูปไม้กางเขนสลักไว้

"นี่คือคริสตัลติดตามตัว พอมองเข้าไปจะเห็นตำแหน่งของคริสตัล
ลูกอื่นๆ ว่าอยู่ที่ไหน ยิ่งอยู่ใกล้กันมากเท่าไร จุดแสงบนคริสตัลก็จะยิ่ง
สว่างมากขึ้นเท่านั้น"

"แต่ทุกคนจะเดินทางไปพร้อมกัน"

"ถ้าคิดว่าไม่มีโอกาสได้ใช้ก็ไม่ต้องเอาไป"

ทุกคนมองหน้ากันแล้วคิดว่า ทางที่ดีเพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย ทุกคนเก็บคริสตัลไว้คนละลูกจะดีกว่า

ไปเหลียวเล่นลูกแก้วคริสตัลในมือพลางหันไปมองเซ็นหยางฉว้ย รอยยิ้ม "นายนี้ใจกว้างจริง ฉันทึ่งว่านายจะสนใจแค่เรื่องที่เป็นประโยชน์กับตัวนายเอง"

"ใช่ ฉันทึ่งแบบนั้นแหละ" เซ็นหยางฉว้ย "เพียงแต่พยายามคำว่า 'ประโยชน์' ของฉันกับเธออาจจะไม่ค่อยเหมือนกัน"

"นายชอบกวนน้ำให้ขุ่น" ไปเหลียวฉว้ยบาง "เวลาเด็กเกรตัวป่วนเกิดว่านอนสอนง่ายขึ้นมา ถ้าไม่ใช่เพราะคิดกลับตัวกลับใจ ก็แปลว่ากำลังวางแผนจะก่อเรื่องวุ่นวายหนักข้อยิ่งกว่าเก่า"

"เธอนี้เข้าอกเข้าใจฉันจังเลย"

"เพราะฉันเองก็เป็นคนแบบนั้นเหมือนกัน"

"ฉันรู้" เซ็นหยางฉว้ยขำหนึ่งเท่าคางแล้วยิ้มอย่างใสซื่อราวกับเด็กน้อย "แต่พวกเธอไม่มีทางเลือก ขอให้รู้ว่ามีสมบัติซ่อนอยู่ในกับดักก็ต้องโคตรลงไปอยู่ดี แต่ที่จริงฉันไม่ได้เป็นคนเลวร้ายขนาดที่พวกเธอคิดหรอกนะ"

ไปเหลียวฉว้ยตอบอย่างอ่อนโยน "หรือนายอาจจะเลวร้ายยิ่งกว่าที่พวกเราคิด"

"เธอเข้าใจฉันดีจริงๆ เสียด้วย หึๆๆ..."

"เมื่อกี๋นาก็เพิ่งพูดแบบนี้ไปหยกๆ หึๆๆ..."

ทั้งสองยิ้มกว้างให้กันอย่างมีมารยาท แต่คนอื่นที่มองอยู่กลับขนลุกเกรียว

ถ้าไม่ยากแกลงเท่าหาเสี้ยน หาเรื่องใส่ตัวให้วินาศสันตะโรละก็อย่าได้ไปข้องแวะกับสองคนนี้เป็นอันขาด

สุดท้าย เมื่อแสงแรกของยามเช้าแทรกผ่านกลีบเมฆ ทุกคนก็เดินทางออกจากยานุส